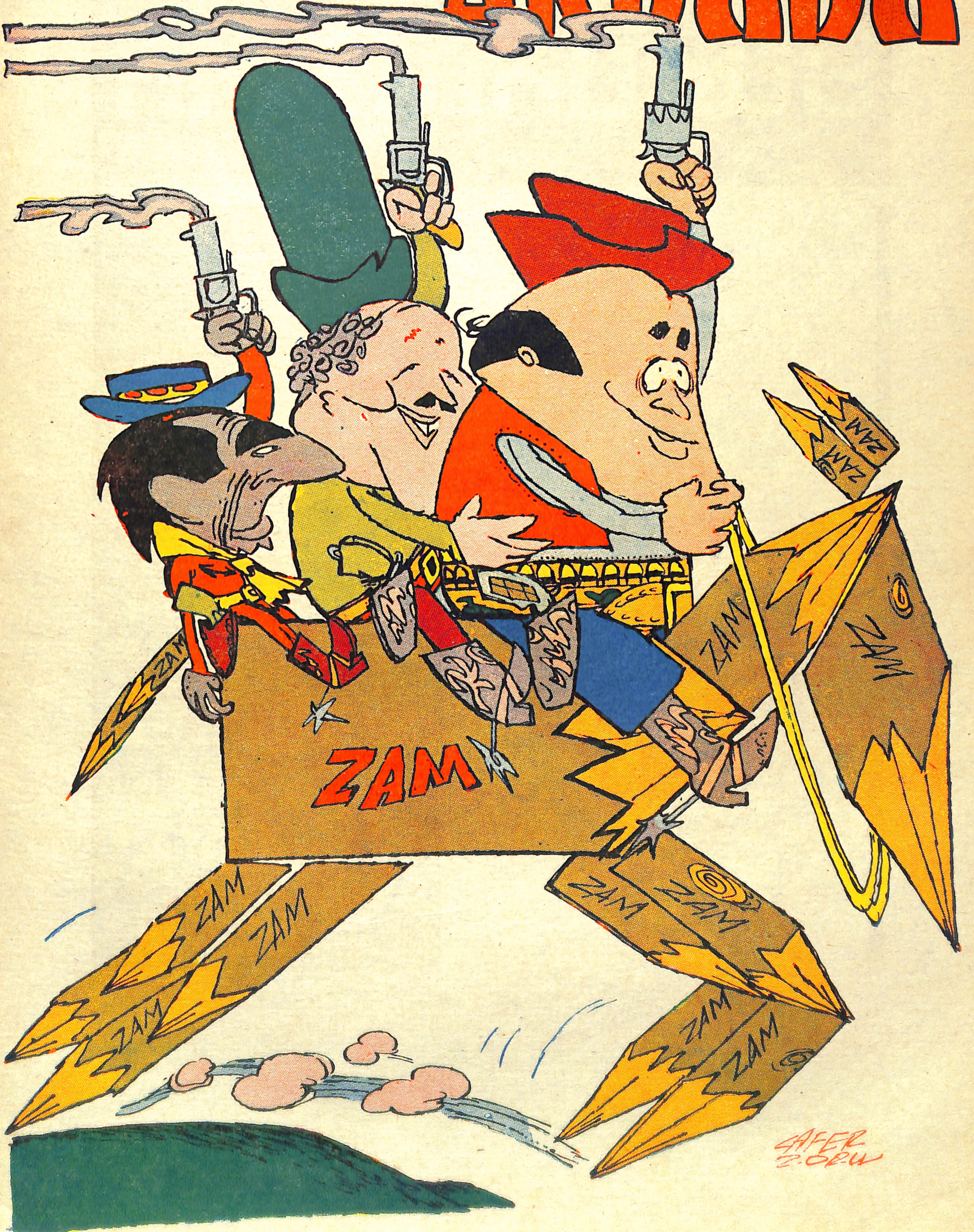
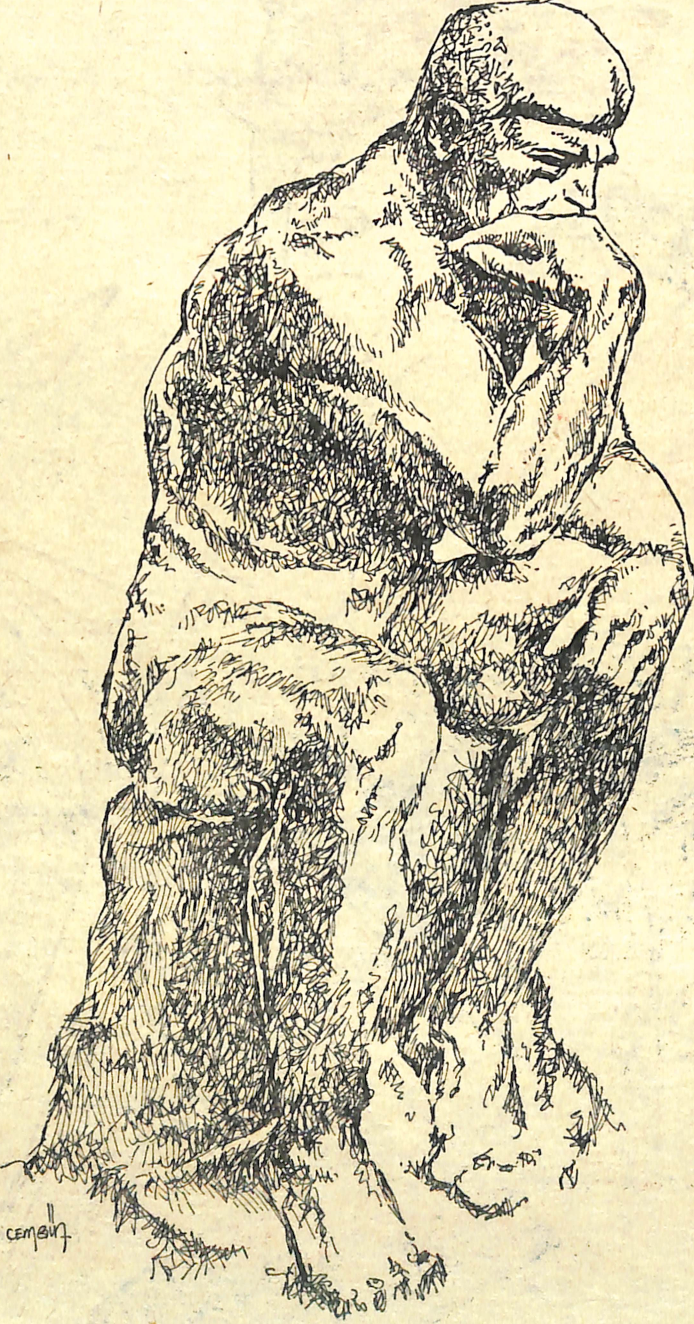
37-77

DOLUDİZGİN!

Akbaba

düşünmeyin

ZİRAAT BANKASI

her yerde
her zaman

SİZLERLE

Ak—186

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 37 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 7 Eylül 1977 — Fiatı 250 Kuruş

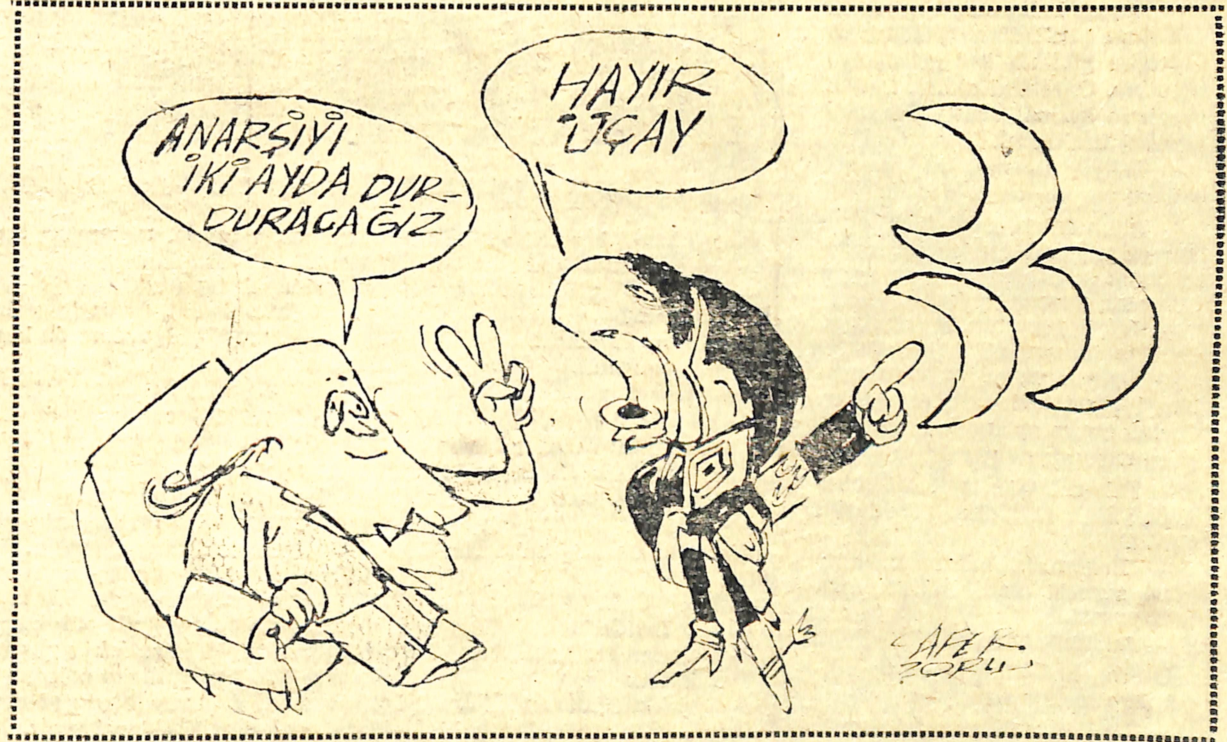
BİZ ALIŞIĞIZ AMA...

FATİH Ormanındaki yangını gösteren resmin yanına «Yanıyoruz!» diye manşet atmış gazete. Başka nasıl bir başlık ortamın genel görünümünü böylesine vurgulu bir biçimde dile getirebilir? Yanmıyorsak söyleyin! Paçalarımız tutuşmuş düpedüz, ateş bacayı sarmış, cayır cayır yanıyoruz.

Gazeteleri çarşaf çarşaf önünüze seriyorsunuz. Sağda solda dinlediğiniz yakınmaları bunlara ekliyorsunuz. Bir iyi haber, bir umut ışığı, küçücük bir avuntu kırıntısı bulabilmek için çırpınıyorsunuz. Ama yok. Utanmasanız hüngür hüngür ağlayacaksınız. Bize ne oldu böyle dostlar? Geliyorum diyerek gelen bu felâketler dizisinin önüne nasıl geçemedik? Herkes «Bu işin sonu kötüye varacak,» türküleri söylediği halde neden aklımızı başımıza devşiremedik? Her toplumda budalalar bulunur. Bizim toplumumuzda budalalar çoğunlukta mı acep? Yoksa kilit noktaları mı onların elinde?

Bizim çocuklarımız zamlarla oynar, zamlarla büyür. Bir bakıma zama şerbetliyizdir. Ama bu kez şerbetli dar gelirlilerin bile belini kıracak kadar yüksek zam oranları.

Biz yoklara alışığızdır. Ama bu kez bulabildiğimiz nesnelerin sayısı bulamadıklarımızdan az.

Biz, borcun yiğidin kamçısı olduğuna inandırılmışızdır. Bu kez kamçılardan cılk yaralar açıldı sırtımızda. Yalnız kişisel borçlarımız değil, dış borçlarımız da dağlar gibi yığıldı. «Türkiye bir devlet değil de bir ticaret kuruluşu olsaydı, şimdiye dek ya iflâs ederdi, ya da kredi yolsuzluğundan hüküm giyerdi.» Bunu biz söylemiyoruz. Uluslararası ekonomi uzmanları söylüyor. Dış ödemeler dengemiz, en az sinirsel dengemiz kadar bozuk.

Biz kuyruklara alışığızdır. İçimiz de kuyrukta doğanlar bile vardır. Ama artık kuyruklar kudurdu. Şimdi, kuyruğa girebilmek için bile kuyruğa girmek gerekiyor.

Biz kargaşaya alışığızdır. Kimin elinin kimin cebinde olduğunu bilemeyiz çoğu zaman. Ama hiç böylesine ayakların bas- başların ayak olduğu görülmemiştir. Böylesine çok bomba atılmamış, böylesine çok banka soyulmamış, böylesine çok cana kıyılmamış, böylesine çok kafadan böylesine bozuk seslerin çıktığı görülmemiştir hiç.

Küçük politika oyunları uğruna nice çamların devrildiğine tanık olmuşuzdur. Hükümet bunalımları geçirmişizdir. Aylarca Meclislerimiz çalışamamış, Meclis Başkanlarımız seçilememiştir. Orduya politika sokulmak istendiği çok görülmüştür. Ama küçük oyunlar hiçbir zaman bugünkü gibi büyümemiştir. Orduya hiçbir zaman, bugünkü «Aman orduya politika bulaşmasın!» çığlıkları arasında olduğu kadar çok politika sokulmamıştır.

Biz dış politikamızın beceriksiz ellerde olduğunu çok görmüşüzdür. Aynı beceriksiz eller, bugün çaresizlik içinde ona buna açılan kirli avuçlar biçimini almıştır. Bundan on yıl önce atılmış olması gereken adımlar, bugün topal topal atılmakta, kahkahadan başka hiçbir sonuç getirememektedir.

Biz elektriksiz, susuz, yakıtsız, ilâçsız kalmaya alışığızdır. Ama enerji sıkıntısının böyle yoğunlaştığı, karanlığın böyle elle tutulur biçime girdiği, susuzluğun insanın dilini böyle damağına yapıştırdığı, hastaların yaşama isteklerini böylesine yitirdikleri görülmemiştir.

Biz yanmaya da alışığız. Acılar içinde kavrulduğumuz çok olmuştur.

Ama insaf beyler! Yavaş olun beyler!

Yanıp kavrulmanın böylesine, bu çilekeş toplumun dayanıklı yüreği bile dayanamaz.

Eninde sonunda siz de yanacaksınız.

AKBABA

— Erbakan, «Zamlar ülkeye yararlı olacaktır» dedi. —

KARDEŞİM uzun yıllardır başka ülkede işçi olarak çalışıyordu. Dokuz yıldır hiç gelmemiş ülkeye, ben de hiç görmemişim dokuz yıldır yüzünü. O denli mutlu olduk ki ikimizde. Bir gece yarısı geldi, iki bavuluyla. Oturduk, sabaha dek konuştuk. Öğleden sonra uyandık, birlikte sokağa çıktık. Kardeşim, sağda solda yükselmiş apartmanları görünce:

— Bayağı kalkınmışız ha, dedi.

Başımı salladım. Herzaman yaptığım gibi ilk kez gazeteciye uğradım. Gazetemi aldım. Satıcı, gazetemi katladı uzattı. Parasını verdim, uzaklaştık.

— Biliyor musun, bu gazete satıcısı var ya, polis, dedim.

— Allah Allah, dedi kardeşim. Dur yahu şu adama bir kez daha bakayım.

Döndü, gazeteciye baktı.

— Hiç de polise benzemiyor, dedi, tastamam gazete satıcısı.

— Öyle ama, adam kimlerin hangi gazeteleri aldığını saptar. Ondan sonra ay sonunda raporunu sunarmış yukarıya.

— Pekiyi bazı gazeteleri okumak yasak mı? diye kardeşim sordu.

— Basılması, satılması, alınması serbest ama, mimlenmek için yasak.

— Anlamadım? dedi.

O sıra, kasabın yanına gelmiştik. Kardeşime fısıltıyla:

— Bu kasap da polis, dedim.

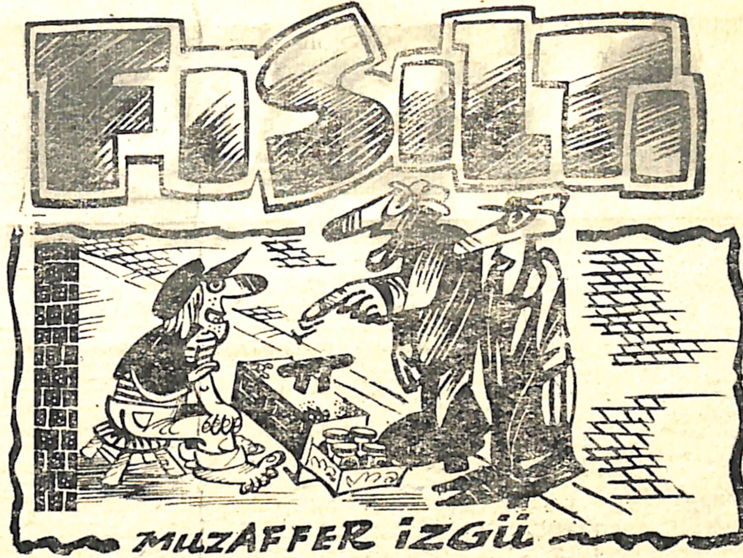
— Vay anasını!

— Akşama değin et satar, konuşmaları dinler, kim etin pahalılığından bahsediyor, kim geçim zorluğundan bahsediyor, bir bir saptar.

— Pekiyi, dedi kardeşim, bu adamın polis olduğunu bilmiyorlar mı?

— Yoo, bilirler, nasıl sana demin gösterdiğim gazetecinin polis olduğunu herkes biliyorsa, bu kasabın da polis olduğunu herkes bilir. Ama halk, yine de bu kişilerin polis olduğunu kaşla gözle anlatır, fısıltıyla söyler.

FISILTI

MUZAFFER İZGÜ

Yarım kilo kıyma söyledim. Kardeşime fısıldadım:

— Bak, dedim, tabancasını görüyor musun?

Kardeşim fısıldadı:

— Görüyorum...

Kasap da fısıldadı:

— Ya işte ben polisim, dedi... (Alışkanlık, kıymamın hazır olduğunu da fısıltıyla söyledi.)

— Kıymanız hazır, parça et de ister misiniz?

Bizim ki de alışkanlık, fısıldadım:

— İstemem!..

Kasap fısıldadı:

— Ciğerler taze geldi...

Fısıldadım:

— Teşekkür ederim...

Dışarı çıktık. Kardeşim halâ fısıltıyla konuşuyor, bir yandan da:

— Geceden beri niçin fısıltıyla konuştuğunu şimdi anladım, diyordu.

Kıyma elimde, bulvar boyunca yürümeğe başladık. Kardeşim apartmanlara, yeni açılan sokaklara bakıyordu. Sokağın birinin başında, tartıcıyı gördü:

— Hıh, dedi fısıltıyla, çoktandır tartılmıyordum, şurada bir tartılayım.

— Olur, diye fısıldadım. Yalnız o adam da polis.

— Yok yahu... Hiç de polis kılığı yok adamda, tastamam tartıcı...

Yaklaştık tartıcıya.

— Sizin, dedim, fısıltıyla, polis olduğunuzu söylüyordum da kardeşime.

Tartıcı fısıltıyla:

— Teşekkür ederim, dedi... Kardeşime döndü, boy mu, kilo mu? diye sordu.

Kardeşim fısıltıyla:

— Yalnız kilo? dedi.

Tartıcı polis, tartı ağırlığını ileri geri sürerken, fısıltıyla:

— Ne yaparsınız meslek işte, dedi. Ama benim polis olduğumu bildikleri için, karşıdaki polis olmayan tartıcıdan daha çok iş yapıyorum. Şu uzun boylu salepçi de, kısa boylu salepçide daha fazla iş yapıyor, neden derseniz, uzun boylusu polis.

Kardeşim birden salepçiden yana döndü:

— Vay be, dedi, hiç polis kılığı yok, tastamam salepçi.

Tartıcı polis, fısıltıyla:

— Öyle, dedi, ben dede polis kılığı yok, ama polisim işte. Salepçiye kaş göz etti, salepçi koştu geldi.

— Hıı, dedi fısıltıyla.

Tartıcı polis:

— Arkadaş sizin polis olmadığınızı sanıyor da, dedi fısıltıyla..

Salepçi, başını salladı, kardeşimin gözlerinin içine bakarak, anca ekndi duyacağı bir sesle:

— Polisim polis, dedi. Salebim halistir, sıcaktır, isterseniz birer bardak için, tadından içemezsiniz.

Teşekkür ettim salepçi polise. Kardeşim şaşkın, ardına baktı durdu. Tartıcı polis, biz uzaklaştığımız halde, ağzını poo der gibi açıyor, polis olduğunu anlatmağa çalışıyordu.

Bir çay içmek için yolun kıyısındaki açık hava gazinosuna oturduk. Garson geldi, iki çay söyledik. Kardeşime:

— Bu garson var ya, dedim.

Kardeşim:

— Yoksa bu da mı? diye fısıldadı.

— Ne diyorsun elbette. Bak, şu masaya bak, hani kalabalık masaya, işte o masaya gazoz götüren garson da polis...

— Vay be!...

— Şu ilerdeki bira şişesinin açan garson da polis.

Kardeşim fısıltıyla:

— Ben de geceden beri sesin kısılmış sanıyordum. Deminki polis garsona sesli sesli söyledim iki çay diye, kızmamıştır inşallah bana?.

Polis garson çaylarımı getirdi. Fısıltıyla:

— Su da içer misiniz? diye sordu.

— Ben fısıltıyla:

— Sağolun polis bey, dedim.

Kardeşim de aynı fısıltıyla:

— Teşekkür ederim memur bey, dedi.

Garson polis, tabancasını düzelte düzelte yanımızdan uzaklaştı.

— Şu kapıdaki fıstıkçıyı görüyor musun? dedim kardeşime fısıltıyla.

— Allah Allah, o da mı yoksa?

— O komiser, dedim.

— Vay be... Şimdi gidip fıstık alsam, aldıktan sonra teşekkür ederim komiser bey, desam kızar mış

— Yalnız fısıltıyla söylersen kızmaz...

Kardeşim kalktı, bir külâh fıstık aldı geldi. Gözleri kocaman kocaman olmuştu.

— Vay be vay, dedi. Fıstığı aldıktan sonra, teşekkür ederim komiser bey dedim, adam fısıltıyla, polis olduğumu size kim söyledi, dedi, ben de seni gösterdim, kardeşim, dedim. Külâhın üzerine üç fıstık cabadan attı.

Kardeşim ayakkabılarını boyatmak istedi. Gezinen boyacıyı çağırdım. Boyacı hemen sandığını kardeşimin ayaklarının dibine koydu. Fısıltıyla:

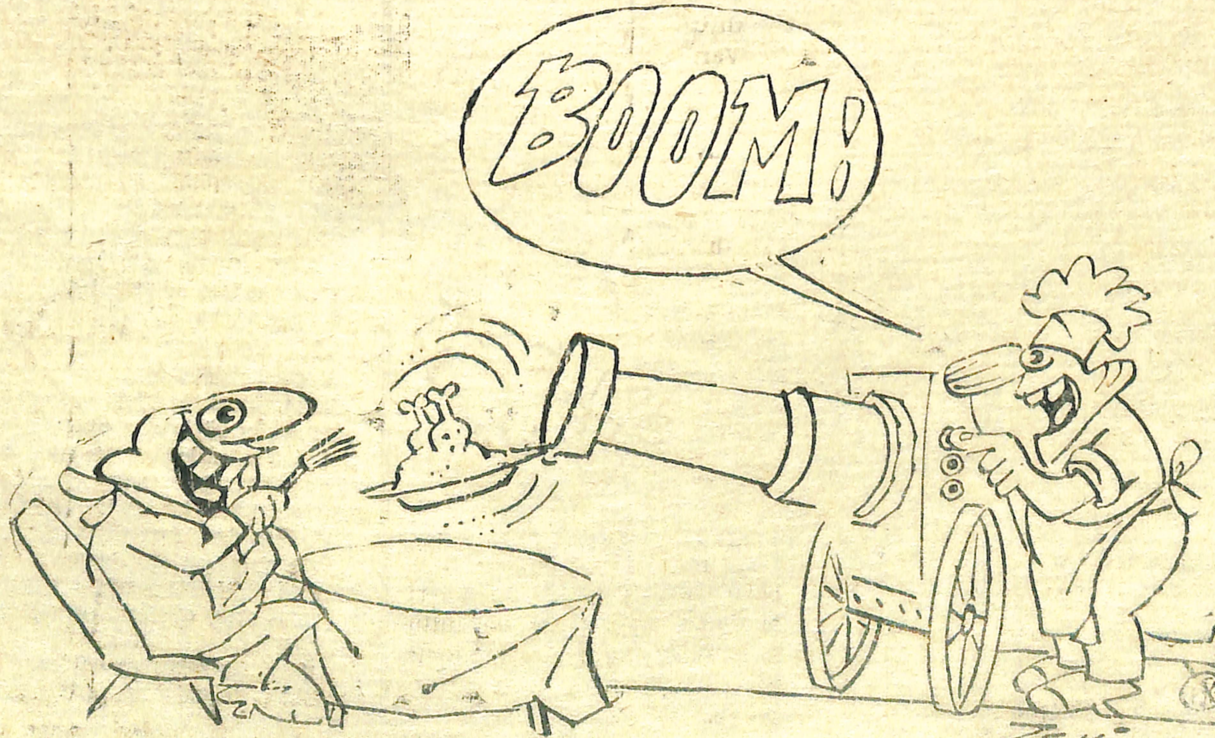
— Badem yağı süreyim mi? dedi.

Kardeşim fısıltıyla:

— Yoksa siz de mi polissiniz? diye sordu.

Boyacı polis, yöresine bakınarak, gözlerini polis gözü gibi kısıp:

— Evet polisim, dedi. Yakasını kaldırdı, fırçaları sürmeğe başladı. Tam iki yıldır bu bölgede çalışıyorum, diye fısıldayarak devam etti. Dört çocuğum var, ikisi ortaya, ikisi de liseye gidiyorlar. Şu kapıda gördüğünüz benim komiserimdir. Onun yüzünden iki yıldır terfi edemiyorum. Sizin masaya bakan garson var

«Ramazan topu»!

ya, o da iki yıldır terfi edemedi. Şu dondurma getiren akrabası olur, hep onu terfi ettiriyor.

Kardeşim fısıltıyla:

— Hakkınızı arasanıza, dedi.

Boyacı polis, fısıltıyla:

— Aramaz olur muyuz? dedi. Şu fıstıkçının karşısındaki baloncu var ya, işte o emniyet âmirimiz. Bizi görev başında denetlemeğe geldi. Gerçi baloncu âmirim bugün burada olmazdı ya, şu hortumu tutan bahçıvan var ya, hani çiçeklerin göbeğindeki, o da hepimizi birden denetlemeğe geldi, emniyet müdürü kendisi...

Çok sert adamdır, amma baba adamdır. Geçenlerde buranın ocakçısı olan polis evleniyordu, yasal hakkından üç gün daha fazla izin kendi kendine verdi.

Boya işi bitti, gazinodan kalktık. Birkaç adım yürümemiştik ki, ardımdan bir el dürttü. Döndüm baktım, beni herzaman izleyen polis. Fısıltıyla:

— Teşekkür ederim, dedi, iyi ki gazinoya oturdunuz, nasırlarım pek berbat, yürümekte devam etseydiniz, sizi izleyemeyecektim.

Kardeşimin gözleri faltaşı gibi açılmıştı, fısıltıyla:

— Polis mi? dedi.

İzleyicim polis:

—Evet, herzaman kardeşinizi izlerim, dedi, fısıltıyla.

Bana döndü:

— Oğlum için yazdığınız kompozisyon çok güzelmiş, dedi, öğretmeni çok beğenmiş, on vermiş. Acaba kızım için de roman özeti çıkaramaz mısınız, cuma günü ben sizi izlerken, siz ödevi camisin duvarına bırakın, ben oradan alayım.

Fısıltıyla:

— Olur, dedim.

Polis, fısıltıyla:

— Teşekkür ederim, dedi. Ekledi, acaba şuradan alana sapamaz mısınız, orada ucuz bir işkembeci var, sabahtan beri hiçbirşey yemedim de.

Fısıltıyla:

— Saparız, dedim.

— Ben işkembemi beş dakikada yerim, siz orada şöyle bir volta atıncaya dek, olur mu?

Fısıldadım:

— Olur!

İzleyicim polis, kara gözlüklerini düzeltti, tabancasını yokladı, fısıldadı:

— Buyrun yürüyün!

Fısıldadım:

— Yürüyoruz!...

Elimdeki kıymanın kâğıdı bozulmağa başlamıştı. Yanına, manavdan biraz şunu bunu almak için durduk. Kardeşim, fısıltıyla:

— Bu manav da polis mi? diye sordu.

— Evet, dedim, polisti. Ama manavlığı kârlı görünce polisliği bıraktı. Şimdi serbest manavlık yapıyor.

Ama alışkanlık olacak, manavla da fısıltıyla konuştuk. Alacaklarımızı aldık. Bir küfeli hamal gerekliydi. Manav, fısıltıyla:

— Var, dedi... Eliyle işaret etti. Karşı kaldırımdan burma bıyıklı biri koşarak geldi. Fısıltıyla:

— Buyrun âbi, dedi.

Kardeşim gözüme baktı, yâni soruyordu, «Bu hamal da mı?». Hamalı ilk kez görüüordum. Ama fısıltıyla konuştuğuna göre...

Hamala:

— Bizim evi size anlatayım, dedim, şimdi şuradan gideceksiniz...

Hamal sözümü kesti, fısıltıyla:

— Ben sizin evi biliyorum, dedi...

Fısıltıyla hamalın parasını verdim, fısıltıyla teşekkür etti ve bizim evin yolunu tuttu... Ellerini yukarı kaldırıp küfesini tuttuğu için tabancası ortaya çıkmış, bir bu yana, bir o yana sallanıyordu..

Muzaffer İZGÜ

Aydınlığa Gazel

Artık gerek kalmadı, ne pirize ne fişe,
Elektrik yok ağbey, el yordamıyle işe...

Patlattık Ambarlı'yı... Ve de yıktık Keban'ı,
Büyük Türkiye için hep didişe didişe...

Şimdi öyle aydın ki, ufkumuz nur içinde,
Nur ihraç etmeliyiz dünyaya, şişe şişe...

Ah, şu elektriksiz yaşamak ne romantik...
Hanım ayrı, Bey ayrı... Dalıyor düştен düşe.

Bence tasa yersizdir: Elektrik yok, diye,
Baylar alışkındılar, zaten karanlık işe...

Kimin alnında leke?... Kimin yüzünde kara?...
Uyum sağladık hemen biz ışıksız gidişe...

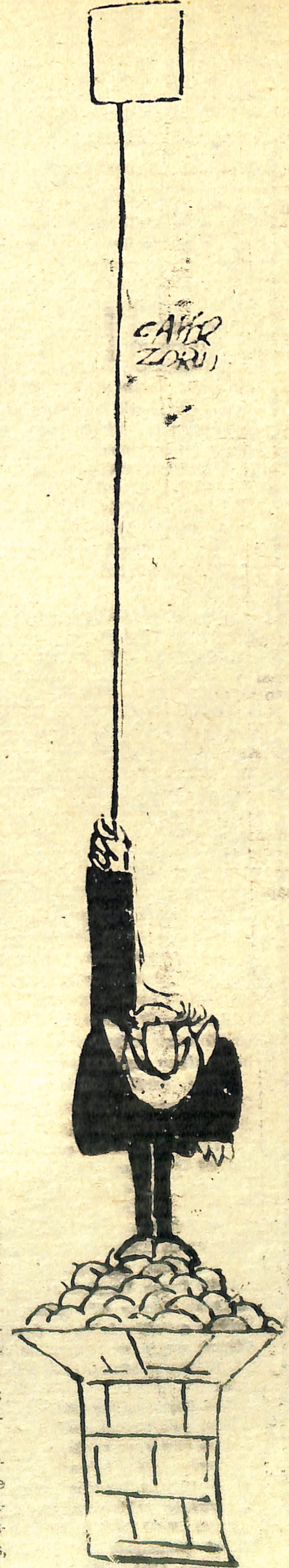
Yıllardır aydınlığa öykünen siyasiler,
Pilavdaki taş gibi işte değiyor dişe...

Demek ki, Hoca gibi, kaybedip bulacağız,
On yıl sonra ceryanı soracağız ermişe...

Günde yarım saatlik elektrik haberi,
İlerde verecektir bizlere sonsuz neşe...

Şimdi öyle aydın ki, ufkumuz nur içinde...
Nur ihraç etmeliyib dünyaya, şişe şişe...

Fikret YILMAZ

— Fiyatların yükselmesine kabzımallar neden oluyor. —

HER TELDEN — Burhan ESEN — HER TELDEN

DEVLET-İ ORMANİYE KARIŞTI KOALİSYON DİYE

HÜKÜMETİ kurmak, saat kurmaya benzemez. Hele bu işin adı Koalisyonsa büsbütün güçleşir görev. Aşure yapmaktan farksızdır.

Son günlerde Devlet-i Ormaniye ülkesinde de davullar vuruldu. Ardından sandıklar kuruldu. Seçim nutukları savruldu. Oylar sayılınca da olanlar oldu. Ne salatalık, ne hıyar, tek başına alamıyordu iktidar.

Düşündüler, taşındılar, elleri bulunmadığı için kaşınmadılar. İmparator Arslan yumdu gözünü, söyledi son sözünü:

— Ey Ahali, kuyruğunu apışarana sok, koalisyondan başka çare yok! Memleketin olması için mamur, Tilkiyi kabineyi kurmaya ettim memur.

İlk itiraz tavuklardan geldi. Sesleri perde perde yükseldi:

— Gıt, gıt gıdak, gözlerimizdeki yaşa bak. Buna revamıdır hak. Sen kalk Tilkiyi iktidara getir. Bu Başbakan altı ayda neslimizi tüketir. Aykırıdır anayasaya. Kümes partisi karşı koyacaktır atamaya. Haydi arkadaşlar başlayın gıdaklamaya.

İmparator sordu önce danışmalarına çare nedir diye. Sonra konuştu:

— Başbakanlığı verdim Kediye. Hayvanların en sessizi... O da yiyecek değil ya, sizi.

Farelerde kalmadı renk. Bağırdılar hep birlikte:

— Demek başlıyor cenk. Sokaklara dökülürüz. Caddeler yürümekle aşınmaz, farelerle uğraşılmaz. Hünkârım biz kullarını da düşünecektir elbet. Koltuğa kurulmasın kedi adlı musibet!

Arslan esnedi, sonra şöyle dedi:

— Son verelim oyuna. Görevi sunuyorum maymuna. Ondan iyisi yoktur. Et yemez karnı toktur. Yeter, göğüs gerdik sokağa. Çekilin sıcak koğuğa. Önce herkes avlansın, yesin tayını. Unutmayın zinhar Arslanın payını.

Bütün partiler etti itiraz. Dediler Maymundan başka olmaz. Çünkü hayvandan çok insana benziyor. İki ayaklılar: «Bizim cedmiz, maymunlardır» diyor.

Yetkili kurallardan çıktı son karar: Maymunun başbakanlığı Devlet-i Ormaniyeye verir zarar!

Erken seçimi vardı öneren. Lâkin teklifi dinleyen. Arslan son sözünü söyledi, beni dinleyin dedi:

— Gürültüye verin ara. Kıratı getirdim iktidara. Önce destuur desin, sonra bol bol kişnesin.

Önüne geçmeyin öper, ardında dolaşmayın teper. Gönüllüdür barışa. Üzerinde süvari olmadan çıkamaz yarışa. Kalkınca tırırsa, durmaz ülke yıkılsa. İnsanlar bile edemediler onsuz. İktidara getirdiler kalmak pahasına ceketsiz, donsuz. Boynundan çıkmadı ama yular, arpa yerine yedirdiler dolar.

Hükümdar sözünü bitirmeden daha, sol taraftan duyuldu yuha:

— Böyle yazıyor tüzük, burjuva başbakan istemezük! Bize halktan yana başkan gerek. Kırat insanlara olsun mübarek. Kırat denilen Mister, yarın gümüş eğer, takım ister.

Arslan birden kükredi:

— Defolun, toz olun karşımdan, dedi. Artık boş verdim lâfa. Demokrasiyi kaldırıyorum rafa. Yahu gelin biraz insafa. Düşünün eyi. Beğenmiyorsunuz kimseyi. Neredeyse ışık sönecek. Delet-i Ormaniyede insanlar ülkesine dönecek. Birbirinizi yiyecek, sonra Allaha şükürler olsun diyeceksiniz.

Bu iş böyle gitmez. Orman kanunu neyimize yetmez.

TERCÜMAN

GEÇENLERDE büromuzun kapısı açıldı. otuz yaşlarında gösteren bir genç girdi içeriye:

— İş arıyorum! dedi.

— Gazetenin kadrosu dolu. Hattâ birimiz fazla geliyormuşuz. Patron kura çekecekmiş. Hangimizin ismi çıkarsa o sepetlenecek.

— Anlamam, iş isterim!

— Allah Allah... Böyle metozori iş arıyana da ilk kez rastlıyoruz.

— Ne zannettiniz ya. Yedi dili yedi anadan doğmuş gibi konuşan kişi elbette ellerini oğuşturacak, yalvaracak değildir. Hangi masa boşsa siz bana onu gösterin yeter. Ötesini patronumuzla konuşuruz.

Buyur etmeye lüzum kalmamıştı. Ben o sırada dolaptan kâğıt çıkarmak üzere ayağa kalkmış bulunuyordum. Beriki teklifsizce masamı işgal edivermişti:

— Şunu da belirteyim ha, de..., net beşbin isterim!.

İsteyenin bir yüzü, vermeyenin iki yüzü kara değilmiydi?.

Dalga geçmenin sırası bizdeydi şimdi:

— Rumcayı da bilir misin, dec...

— Öteye bile geçerim.

— Konuşta görelim.

— Kıbrios davasios askıdaos bırakıldıkçaos, Mavrosa vururuz tos!

— Tamam, yeter.

— Nasıl Rumcam kuvvetli mi?

— Koca Yusuftan farkı yok.

— İstersen biraz da Almanca kelâm edeyim.

— Göster kendini...

— Das cüzdaning nos meteling. Das para nanaytong. ya, ya pordispanya. Das patates, das hiyartang.

— Oldu. Bu da yetsin.

— Beğenmedin mi?

— Nasıl beğenmem. Almancayı patates püresi kadar yumuşatmışsın. Sadece yutması halmış.

— Ben bu yedi lisanı kuşadasında, Bodrumda, marmariste turistlere esrar satarken öğrendim. Tahsilim yüksektir.

— İkinci sanatın mutlaka tercümanlığından daha kuvvetlidir.

—İzin verinde İtalyancamı da göstereyim. Bak dinle:

Senyorita İtalyana akliyo eriyo şeytanata. Maydonozia salata. Ve de domata. İlle kimyonlu baharata. Venediko gondola sürmekte bu kerata!

Türkçeye çevireyim mi?

— İstemez. Cevabını Fransızca veriyorum. Bu sefer de sen dinle:

— No çakmaz pa ne Almanca ne Rumca, ne İtalyanca. İlya dalavera, şarlatanien. Bak bokubien. Vasi kapı. Yoksa yutarsın hapı. İstemezsen dayaktan anorti... Sorti... (Dışarı çık).

«Deyim»dir dedik, zokayı yedik

Deyimlere inandık. Şap gibi yandık. Bu da nereden çıktı demeyin. Anlatayımda dinleyin. O deyimlerden birinde: «Tatlı dil, yılanı deliğinden çıkarır.» diyordu. Bu koca laf elbette değildi göstermelik. Hemen buldum bir delik. Bay yılan mutlaka bodrum katında eylemekteydi ikamet. Şimdi anlaşılacaktı deyimlerdeki keramet. Sesimi tatlılaştırdım:

— Çık dışarı, dedim ağzına vereyim bal. çıngırağın varsa, cevap anlamında üç kez çal. Güneşlen biraz açık havada. Pastörize sütünde seni bekliyor tavada... Haklıydı atalarımız. Tatlı dille dışarı çıkmıştı yılan. Değildi yalan. Bre aman... Canavar üzerime atlarsa halim olacaktı yaman. Atalarımız üç metrelik soğuk yaratığı önüme koymuşlar, ortadan kaybolmuşlardı.

Yine deyimlere kapıldık. Ağzımızın payını aldık. Köşebaşındaki satıcı armudun hamını, çürüğünü doldurmadaydı teraziye:

— Yahu, dedim, birşey vardır utanmak diye. Armutları ahbabıma götüreceğim hediye. Memlekette yok mu Belediye?

Biraz durdu. deyimi... Savurdu:

— Ne demişler? «Armudun iyisini ayı yer!» Bilmez misin beyim?

Deyimciler bizi çürük armut yemeye mahkûm etmişlerdi. Ne halt edeyim!.

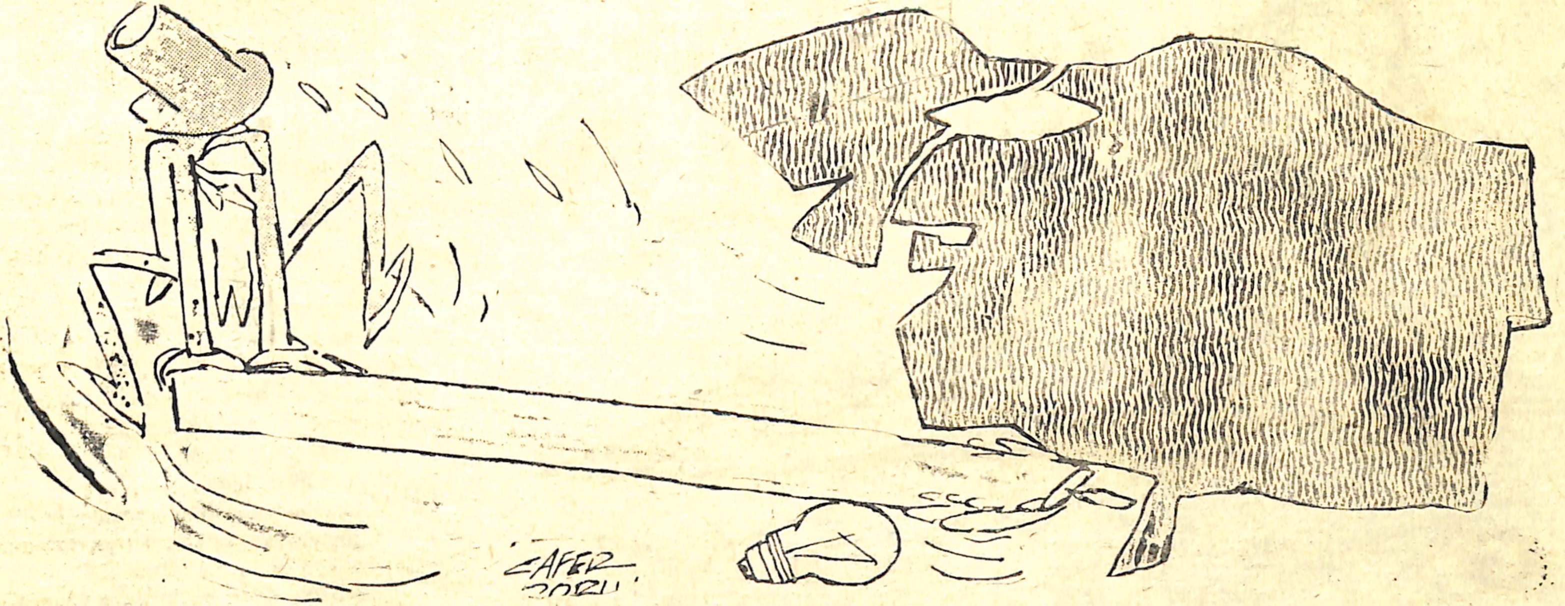
Kuyrukta bekliyorduk. Beklemiyor gişeye ulaşabilmek için adeta emekliyorduk.

Derken önümüzde bir özel araba durdu. İçinden çıkan kalantor zat gişenin arka kapısını vurdu. Alacağını aldı, vereceğini verdi. Arabasına girdi. Marşa basmadan önce biraz durdu. O da deyimlerden işine geleni savurdu:

— «Zengin arabasını dağdan aşırır. yoksul düz yolda yolunu şaşırır.»

Büyüklerin ellerinden öperiz.

Büyüklerin ellerinden öperiz. Küçüklerin gözlerinden. Nedir çektiğimiz yahu, şu deyimlerden!..

KALKINMA!...

Aldı ÂŞIK ECO :

Bu dünyada vardır nice mevsimler
Bahar olur, güneş olur, kar olur.
Niceleri göz bulamaz görmeye
Nicesi de hep yalandan kör olur.

Aldı ÂŞIK SÜLO :

Sen görevi bırakıp da kaçınca
Durur muyum, attım hemen bir kanca
Şimdi ise ortağıma aklınca
Barış için yaptıkların kur olur.

Aldı ÂŞIK ECO :

Katar katar dizilidir her sorun
Ağzındayız yol üstünde çukurun
Görevini yapan nice memurun
En ilk emir: «Defterini dür» olur.

Aldı ÂŞIK SÜLO :

Anayasa, babayasa tanımam
Acep birgün tanır mıyım, hiç sanmam
Suç yükleyip yorulma hiç, utanmam
Ne yaparsam hepsi bana kâr olur.

Aldı ÂŞIK ECO :

Hep böyledir bu ülkenin fertleri
Nasır tutar nicesinin sırtları
Anlatırsam birer birer dertleri
Her taraftan duyulan ses: HIRRRR» olur.

Aldı ÂŞIK SÜLO :

Bir kenara atılmıştır tarağım
Bilesin ki çok geniştir yüreğim
Tasalardan kederlerden ırağım
Ben var isem nice yoklar var olur.

Atışma

YAŞAR HADİ ÖNDER

Aldı ÂŞIK ECO :

Her tarafa atılmıştır bir parmak
Bize düşer hesabını hep sormak
Neye yarar yolsuzluklar çıkarmak
Hiç ummam ki bunlar sana ar olur.

Aldı ÂŞIK SÜLO :

Bağırdınız çağırdınız her yerde
Yine öyle düşmedim ben bir derde
Şu mobilya komisyonu içerde
Sen dışarda attığınız tur olur.

Aldı ÂŞIK ECO :

Düşman oldu nice nice kardeşler
Küsülüdür, kavgalıdır çok eşler
Namlulardan fırlayan bu ateşler
Sanırız ki nazarında «NUR» olur.

Aldı ÂŞIK SÜLO :

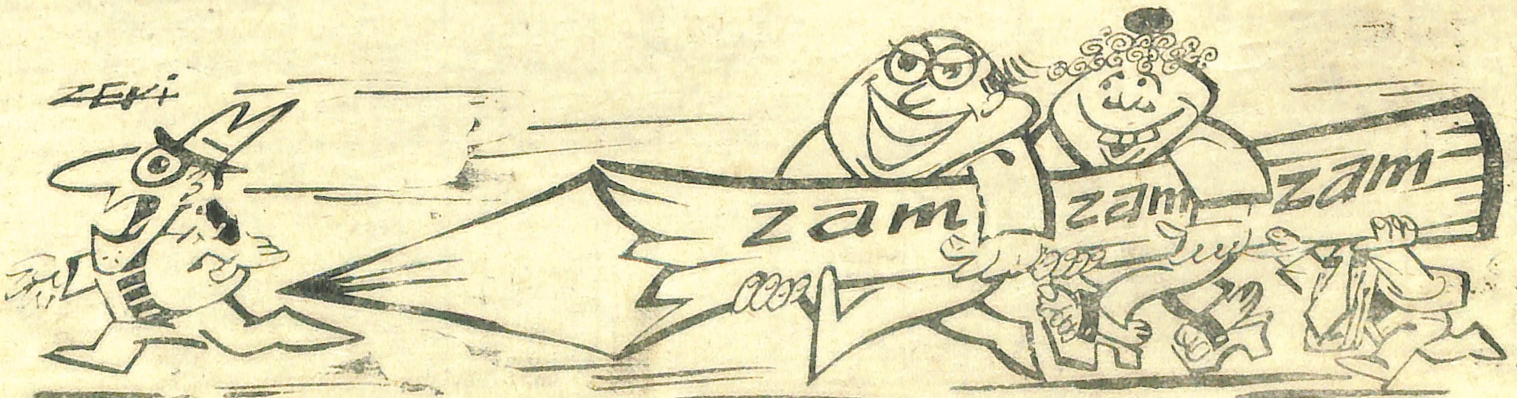
Arzolunur bilginize iş bu hal:
12 Mart öncesiydik biz bir dal
Şimdi ise olduk işte üç çatal
Budandıkça nice ağaç gür olur.

Aldı ÂŞIK ECO :

Sofralardan akar gider bunca kan
Nice gençler kavgalarda verir can
Sıkı sıkı şatolara kapansan
Zannetme ki kemiklerden sur olur.

Aldı ÂŞIK SÜLO :

Bir iş etsek herkes işe karışır
İlden ile kürsülerde konuşur
Çıkarılır nice kirli çamaşır
Çalışanın çamaşırı ter olur.

— Bize oy verip iktidar olmamızı sağlarsın ha!... Ye kazığı da, aklın başına gelsin!..

GÖĞÜS, günlük yaşantılarımızda oldukça sık kullandığımız ama genellikle müstehçen saydığımız bir sözcüktür. Kahramanın diğer adı göğüs germektir, gururlu, kendilerinden emin, yarınlarına güvenle bakan kişiler göğüslerini gere gere dolaşırlar. Elde edemediğimiz, karşıdan bakmak zorunda kaldığımız ya da bırakıldığımız güzel nesneleri görünce göğüs geçiririz. Kalb göğsümüzdedir, ciğerlerimiz göğsümüzde. Hastalıklar genellikle göğsümüzde bir ağrıyla başlar. Göğüs hastalıkları doktorları çok uğraştırır.

Göğüs ve göğüste bulunan meme kadınların namahrem yerlerinden biri sayılır genellikle. İlkel kabileler dışında bütün kadınlar göğüslerini sütyenle örterler, çocuklarını emzirmek dışında pek açmazlar ama erkeklerin gözüne sokarcasına kaldırmayı, irileştirmeyi de ihmal etmezler doğrusu... Kimi kadınlar da göğüslerim bozulmasın diye çocuklarını emzirmekten kaçınırlar, göğüs ameliyatları yaptırarak sarkmasını önlerler, kremlerle, merhemlerle, masajlarla daha da güzelleştirmeye çalışırlar. Kadın yıldızlardan göğüsleri iri ve güzel olanlar daha çok ilgiyi çekerler. Sophie Loren, Jane Mansfield, Gina Lollobrigida, Feri Cansel bu özellikleriyle göze çarpmışlardır.

Şiddetli çarpışmalara göğüs göğüse çarpışma denir. Şehitler göğsünden vurulur çoğu kez. Kabadayılar föğüs bağır açık gezmeyi severler. Aşıklar sevgilerini başbaşa, göğüs göğüse vererek belirtirler. Askerlere hemen ilk talimde göğsü dik yürümeyi öğretirler. Anneler çocuklarını göğüslerinde büyütürler. Dostlar birbirlerine göğüs vererek yardım ederler. Ama bütün bunlara rağmen gene de göğüs yasak bölgedir, memnudur!.

Halk ozanları göğse, memeye değinen birçok şiirler yazmışlardır. Şimdi sizlere bunlardan bazılarını sunalım. İşte bakın Emrah bu konuda ne diyor:

«Evvelbahar yaz ayları gelende
Açılmış bahçende nar memelerin
Versen de ağzıma emsem doyunca
Bal ile yoğrulmuş yar memelerin

∴

Açma göğsün açma rakip bakıyor
Yar senin ateşin beni yakıyor
Tenin misk ü anber olmuş kokuyor
Al benim mendilim sar memelerin

∴

Ecel kuşu gelip başa konanda
Tenim çıkıp teneşirde yunanda
Biçare Emrah da bir gün ölende
Mezarım taşıma sür memelerin.»

Emrah, ünlü «yok yok» şiirinde de değinir ayni konuya:

«Dedim gül memeler? Dedi koynumda
Dedim ver ağzıma. Söyledi yok yok»

Kul Mustafa adlı bir halk ozanı da bakın sevkilisine nasıl sesleniyor:

Aşıka göğsün bendini
Açtıkça güzel olursnu»

∴

«Hani benim ile yeyip içtiğin
Yeyip içip ak göğsünü açtığın
Şimden sonra fayda vermez kaçtığın
Soyunup koynuma girmeseneydin!..»

Karacaoğlan da sevdiği güzelin göğsünde bir ben olmasını ister ve:

«Ak göğsünün çukurunda
Sana bir ben gerek idi»

diye seslenir ona. Kimbilir, bu ben değil belki kendisidir, böyle demekle kendisini kastedmektedir. Olur ya, Karacaoğlan bu!...

Zaten o bir başka şiirinde yare olan sevgisinin ölmezliğini:

«Ak göğsüm üstünde çakır dikeni
Bitmeyince gönül yarden ayrılmaz»

diyerek belirtmiş, bir şiirinde:

«Ben güzelden böyle vefa ummazdım
Ak göğsün üstüne kondurdu beni»

diye sevinirken bir şiirinde de:

«Hiç mi yok sevdiğim göğsünde iman
Beni mecnun eden yarde nem kaldı»

diye dövünür. Bazan da sevgiliye:

«Şeftalini derde derman dediler
Gerçek mi sevdiğim sormaya geldim.

∴

Göğsün cennet, koynun uçmak dediler
Hak nasip ederse görmeğe geldim»

diye sorular yağdırır, bazan da:

«Ak göğsünün altı zemzem pınarı
İçsem öldürürler içmesem öldüm?

diyerek hepimizi derin düşüncelere daldırır.

Şair bu. Kimi sevgilisinin göğsüne açmasını isterken kimi de Emrah gibi:

«Var yürü göğsüne düğmeler diktir
Esen ürüzgarlar döğüp durmasın»

diye seslenir ona.

Kimi hesap sorar sevgiliden:

«Niçin sevinçten uçan
Niçin ak göğsün açan
Niçin Ruhsat'tan kaçan»

der, der de:

«Hay benim olasıca»

diye ilenir, beddua (!) eder...

Huzuri adlı halk ozanının sevgilide en beğendiği şey göğüsleridir.

«Turunç memelerin ak göğsün cennet
Temelin Firdevs-i Âlâlı güzel»

diye över, göklere çıkarır onları.

«Göğsünde düğmesi aktır gümüşten
Tatlıdır dudağı türlü yemişten»

diyen Öksüz Aşık göğüsleri basamak yaparak dudakların tadına erişmeye çalışır.

«Aman hey eğlencem gel yine aman»

diye feryat eden Gevheri:

«Yok mudur göğsünde zerrece iman
Soyunup koynuma girdiğin azman
Göğsünü okşayan eller öğünsün»

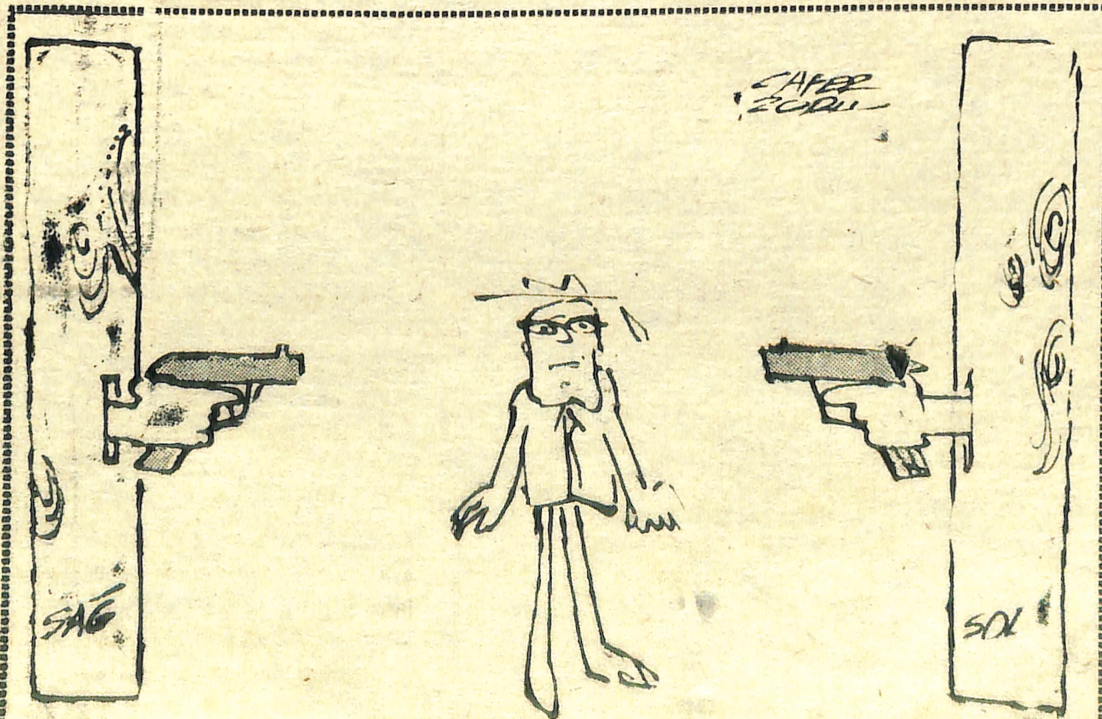
diye kendi kendine söylenir, dert yanar.

Halk edebiyatında göğüs: Bağır, koyun, döş, sine olarak da geçer ve genellikle gümüşe, şeftaliye, turunca, nara, ayvaya benzetilir. Namaz eller göğüste bağlanarak başlar. Yasari «Ellerin göğsünde gez melil melil» diye ilenir sevgilisine. Dertli, sazda şeytan var deyen softalara: «Göğsünün nakışında mı?» diye sorar bir yerde. Noksanî:

«Noksani girdin mi sen de düşüne
O turunç memeli beyaz döşlümün»

diye sorar kendi kendine.

Sevgilisinin göğsündeki büyülü düğmeleri bir türlü çözemeyip yanan kül olan Aşık Kerem sevkilisine:

«DİREKLER ARASI»!...

«Arayı arayı buldum burayı
Ben alayım sana gelen belayı
Nice ağlatırsın Kerem dedeyi
Çöz Aslı'm çöz göğsün düğmelerini»
diye acı acı yalvarır.

Ankaralı Aşık Ömer diye halk şiirleri yazan Behçet Kemal Çağlar:

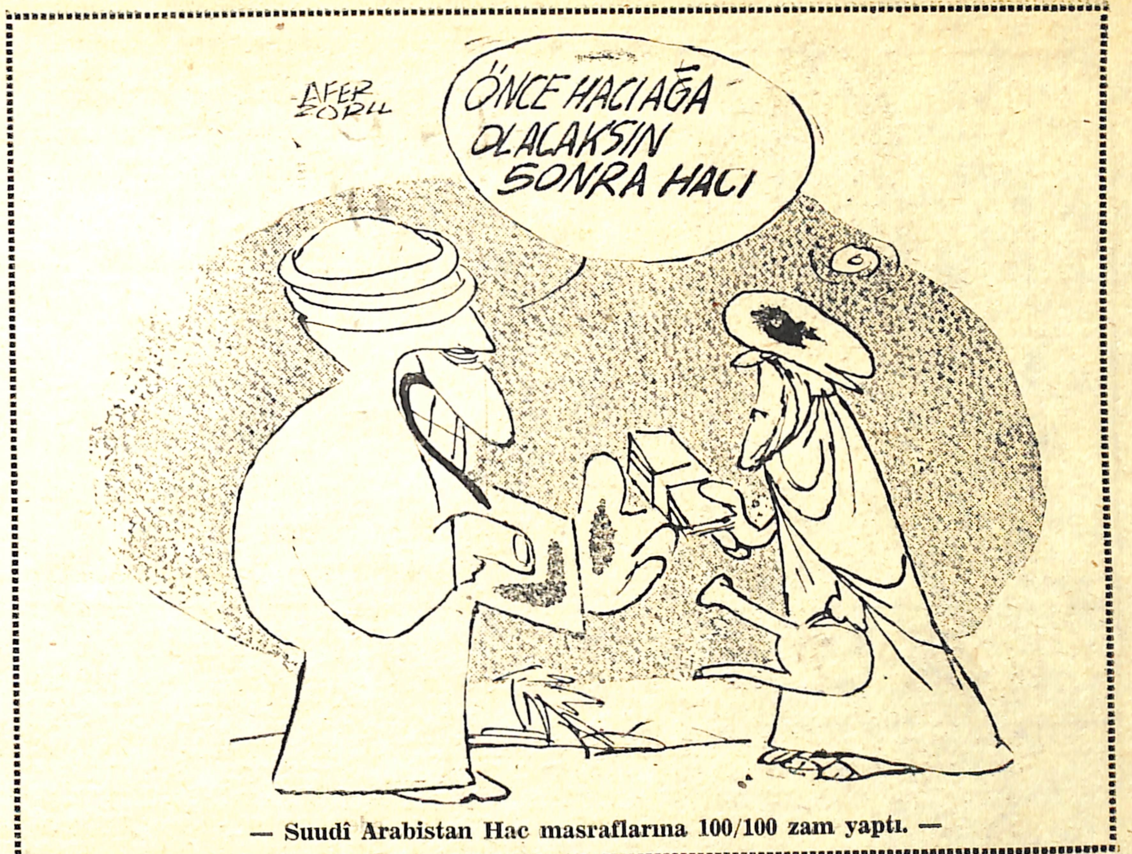
«Çıtırdıyor göğsündeki kumaşın
Duyuluyor bir çatlayan nar sesi»
deyiverir içtenlikle.

Aşık Veysel de göğsündeki yarayı iyi etmesi için yarini bekler ve:

«Ay geçer yıl geçer uzarşa ara
Giyin kara libas yaslan duvara
Yanından göğsünden açılır yara
Yar gelmezse yaraların elletme»
diye öğüt verir aşıklara...

Türk yenilik şiirinde de görülür göğüsle ilgili mısralar ve deyişler. Sözgelişi cenap Şahabettin «Şarkı» sının son dörtlüğünde:

«Öyle güllerle müzeyyen görse
Sevdiği göğsü yazın bir kimse
Ram olup gönlü bedii hisse
Zanneder bir çiçek açmış buse»
der.

— Suudî Arabistan Hac masraflarına 100/100 zam yaptı. —

Kemallettin Kamu da «Kitabe» şiirinde:

«Yıllarca göğsüme sığmadı taştı
Yıllarca ne durdu ne dindi aşkım»
diye yazar.

Mustafa Seyyid Sütuven soyadını taşıyan şiirinde tarihe değinir ve:

«Göğse nasıl batarsa diş
Öyle derinden işlemiş
Taşlara Hektor'un izi»

***

Afrodit, Afroditken ah,
Burda çıkardı örtüden
Kimseye gösterilmeyen
Göğsü, vücudu, kalçası»
diye düşünür, düşündürür.

Cahit Sıtkı Tarancı «Bahar Geliyor» şiirinde komşu kızına:

«Sabret komşu kızı, yakındır o gün:
«Bakarsın ansızın belirmiş göğsün»
diye seslenir.

Ceyhun Atuf Kansu «Yanık Hava» şiirinde sevgiliyi:

««Turna derler böylesine halk türküsünde
Çifte hasrettir uyuya kalmış göğsünde

***

Bir gün de baktım giyinmiş Macar olmuş,
Göğsünde Budin'in gülleri açar olmuş»
diye över, dillendirir, güllendirir...

Baki Süha Ediboğlu «Kara Sevda» şiirinde sevgilinin göğsünü çiçeğe benzetir ve:

«Liman çiçeklerinden daha aydınlık göğsün
Körfez suları gibi kabarıp alçalıyor»
diye yazar.

Göğüs sözcüğü hep sevgi şiirlerinde geçmez. Kahramanlık şiirlerinde de geçer.

«Kavga günü namert sapa yer arar
Er olan göğsünü düşmana gerer»
der Aşık Şenlik.

«Dağlar, kayalar göğsümüz üstünde tepinse,
Düşmanları biz ram ederiz kan kesilir de...»
der Mithat Cemal Kuntay.

Hele Mehmet Akif Ersoy pek bol kullanır bu sözcüğü.

«Niçin bir damlacık göğsünde bir umman huruşandır?»
diye sorar bülbüle.

«Değmesin mabedimin göğsüne namahrem eli»,
rem eli».

***

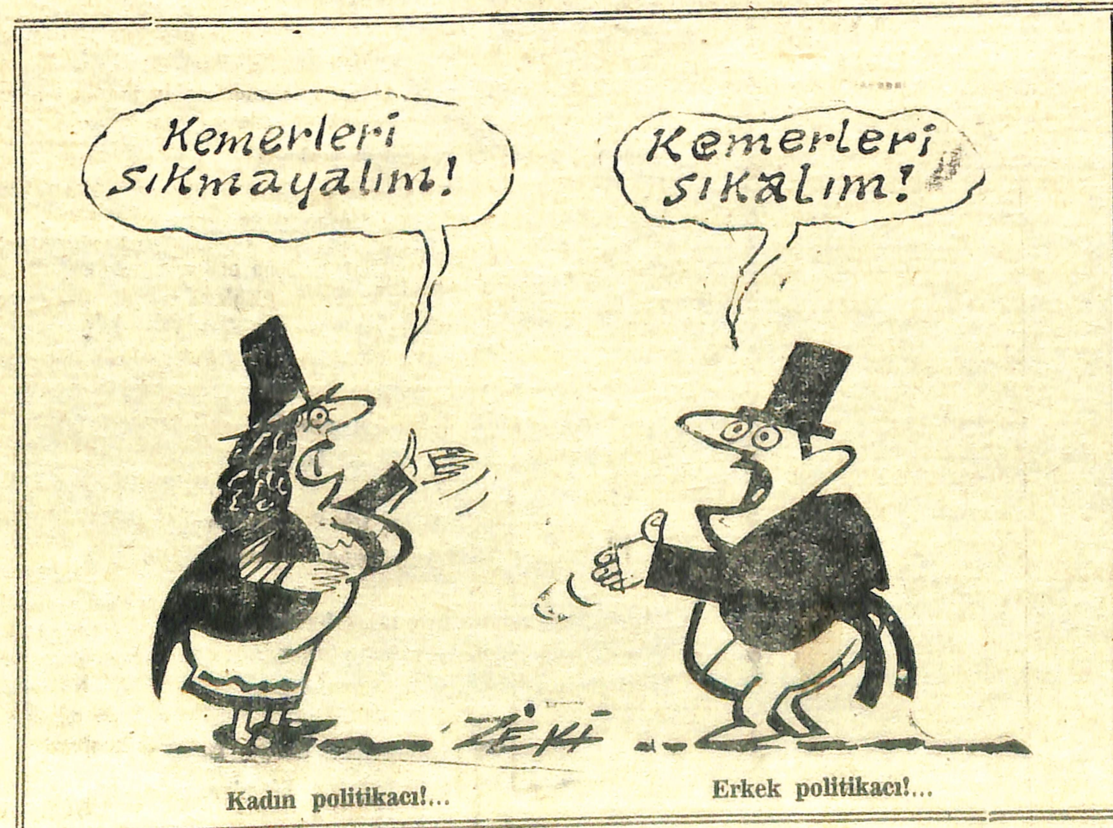
— «Siper et göğsünü, dursun bu hayâsızca akın», —

«Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var» diye yazar İstiklâl Marşı'nda. Mizah açısından en güzel örneği ise Ümit Yaşar'da görürüz. İşte: «Memeli Şiir»i:

«Kız memesi: Gönül yarası
Kadın memesi: Elma irisi
Erkek memesi: Üzüm kurusu
İster inan ister inanmayın
Benden söylemesi
Memelerin şahı
Basur memesi.»

Kıvanç duyduğumuz, iftihar ettiğimiz olaylar karşısında göğsümüz kabarır değil mi? Nasıl, evet mi? Öyleyse hepinize bi dolu göğüs kabarıklığı, göğsünü gere gere yaşama sıcaklığı dilerim. Bu sıcakta sıcağı ne yapayım mı diyorsunuz! Saklayın kışa. Nasıl olsa kışın bu aphalılıkta çoğunuz kalacaksınız ayazda. Göğüs geçirerek bakacaksınız ısınanlara, sobada, mangalda. Bari, benim verdiğim sıcaklıkla göğüsleyin soğuğu bir kısmını. Göğsünüzü gererek dolaşın evde, sokakta!..

Erhan TIĞLI

Kadın politikacı!... Erkek politikacı!...

«ELEKTRİK KISINTISI»!

Bay Tahtakurusu

Bay «Tahtakurusuna» diz çöküp, olduk köle,
Avuntu mayasını yıllarca attık göle,
Saygımızdan benzettik, Bay kargayı, bülbüle

Böyle dostlar var iken, düşman ne diye gele?...
Hoşgeldin sayın Bayım... Efendim güle güle...

Uzmanlaşıp buldular, yumuşak yerimizi,
Bilmem ki, ne derece koruduk gerimizi?
İndirmediler bir kez, sırttan semerimizi

Sağrımızı benzettik Harem İskelesine,
Hoşgeldin Sayın Bayım... Efendim, güle güle...

«Ninni ninni» diyerek, yıllarca uyuttular,
Bize kemer sıktırıp, lokmaları yuttular,
«Huzur» denen pınarın, kökünü kuruttular

Onlar gibi ememez tahtakurusu bile,
Hoşgeldin Sayın Bayım... Efendim, güle güle...

Hergün ayrı anafor, ayrı bir ustalığın,
Seyircisi olmaktan, başı döner alığın,
Teşhisini koymuşlar, bizdeki hastalığın:

Ağzına bir parmak bal... Enseye iki sille,
Hoşgeldin Sayın Bayım... Efendim, güle güle...

Fikret YILMAZ

Bavullar ve insanlar!

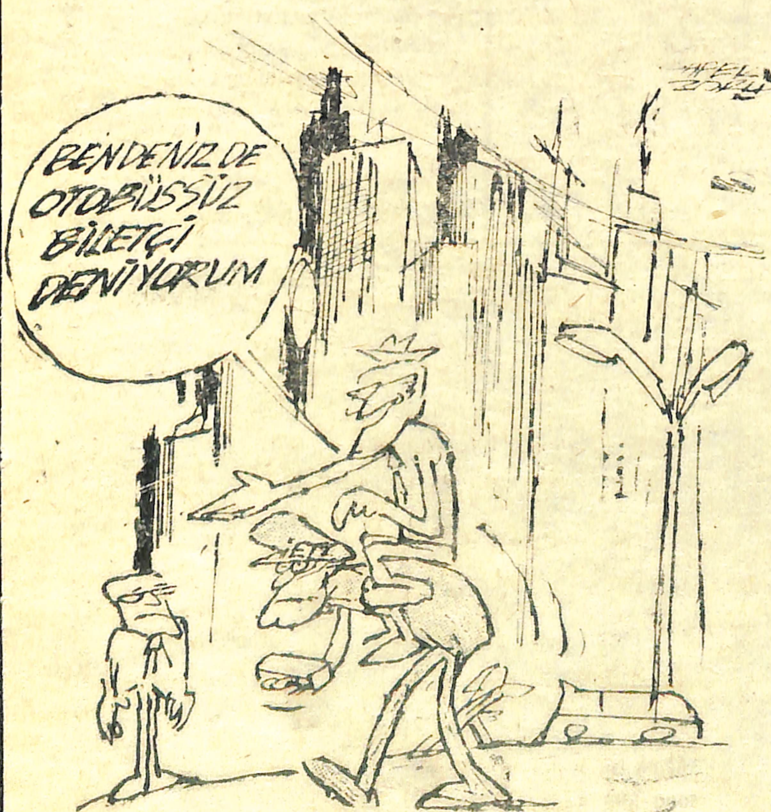

— İstanbul'da biletçisiz otobüs denendi. —

Esintiler

Müjdeler olsun yine, Devri Süleyman oldu...
Tımarlandı yaşlı at, genç bir küheylan oldu
Kuyrukta ve sağrıda yer bulup oturanlar,
Milliyetçi Türkeş'le, Milli Erbakan oldu...

İslâmın tarihine geçecektir Erbakan
Manevi kalkınmanın kıvılcımını yakan
Sayesinde üstadın, oy toplamak uğruna
Mason bildiklerimizoldu tekrar müslüman...

Meğer ne yüce imiş, şu Ulusun değeri?...
Hizmet için ülkeyi yaptık bir yarış yeri,
Fabrika temeliyle olunca koca vatan,
Fakire fukaraya kalmadı mezar yeri...

Karamsar olmayalım, gülsün artık ağlayan,
İktidarsız kalmayız, bulunur bir anlayan
Ok gibi fırlayarak rakiplerin içinden
Bir iktidar yaratır, istikrarsız Süleyman...

Vatan arabasının patlamış tekerleri,
Ellerinde kiriko, Bay Milletvekilleri,
Her biri bir köşeden kaldırmak için onu,
Dağıldılar, bu yüzden şimdi boş Meclisleri...

Fikret YILMAZ

Sizin için...

Mustafa BORA (İZMİR)

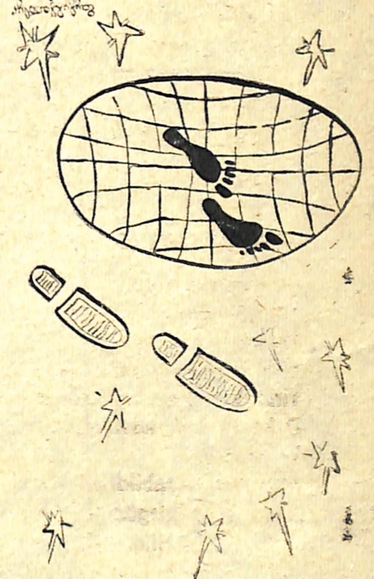
ALTIYÜZ YAŞINDA MI?

Öğretmen Amerika'nın nasıl keşfedildiğini anlatıyordu. Bütün ders bunu anlattı. Kristof Kolomb'in karşılaştığı zorluklardan, bunları nasıl yendiğinden, nasıl muvaffak olduğundan bahsetti. Nihayet sözlerini şöyle tamamladı:

— İşte çocuklar bütün bu işler 600 sene evvel olmuştur.

Arka sıradan bir çocuk yerinden fırladı:

— Bravo öğretmenim, diye bağırdı. Sizin çok kuvvetli bir hafızanız var.

Yazısız

ÇOCUK OYMUŞ

Rıhtım çok kalabalıktı. Gözleri yaşlı küçük bir çocuk polisin yanına gitti:

— Buralarda bir kadın gördünüz mü? dedi.

— Bir değil yüzlerce kadın gördüm.

— Yanında küçük bir çocuk olmayan bir kadın gördünüz mü?

— Gördüm.

— Küçük çocuk benim. O kadını gösterir misiniz?

HESAP

Babası oğluna sordu:

— İki kere iki kaç eder, oğlum?

— Çocuk da sordu:

— Alacaklı hesabı mı yapayım baba!

SİSTEM — 3 FAN Van Bölge Ümit KAYAÇELEBİ Temsilciliği P.K. 9 VAN

SENDEKİ EDALAR BAŞKA

Başkasında bulamam;
Sendeki edayı tavrı
Sendeki edalar başka,
Bakışlar apayrı...

Veysel KARASOY MANİSA

YOK CANIM

Hasta :

— Doktor, dedi, her gece rüyamda yatağımın etrafında çırılçıplak danseden bir kız görüyorum.

Bir süre düşünen doktor :

— Anladım, dedi, bir daha rüya görmemenizi sağlamamı istiyorsunuz, değil mi?

— Yok canım, dedi, hasta. Sadece giderken, kızın kapıyı daha yavaş kapatmasını istiyorum, gürültüsü beni uyandırıyor da!

ERKEK DUL

İhtiyar adam, çok kalabalık olan otobüste, ön sıraya geçebilmek için, uzun saçlı hippi kılıklı delikanlıdan izin istedi:

— Kızım, izin verde öne geçeyim.

Delikanlı bozulur:

— Ağzını topla be moruk, ben kız değilim.

Yaşlı adam özür diledi:

— Kusura kalma evlâdım, ben ne bilirdim bu gencecik yaşında dul kaldığını.

HAYAL

İki öğrenci gelecekten bahsediyorlardı. Biri:

— Ben, büyüdüğümde babam gibi ayda iki milyon lira kazanmayı hayal ediyorum, dedi.

— Baban ayda iki milyon lira mı kazanıyor?

— Hayır, o da hayal ediyor..

Mete AĞAOĞLU
Gazi Osmanpaşa Mah, Yakup Şevki Paşa Cad. No: 68/BALIKESİR

BİLİYORUZ

Biz çoktan biliyoruz;
Bir aylık maaşımızın,
Bazılarının bir öğün
Yemek parası olduğunu.
Ama bazıları bilmek istemiyor
Benzimizin neden solduğunu...

Veysel KARASOY MANİSA

İSTİFA

Komiser yankesiciye:

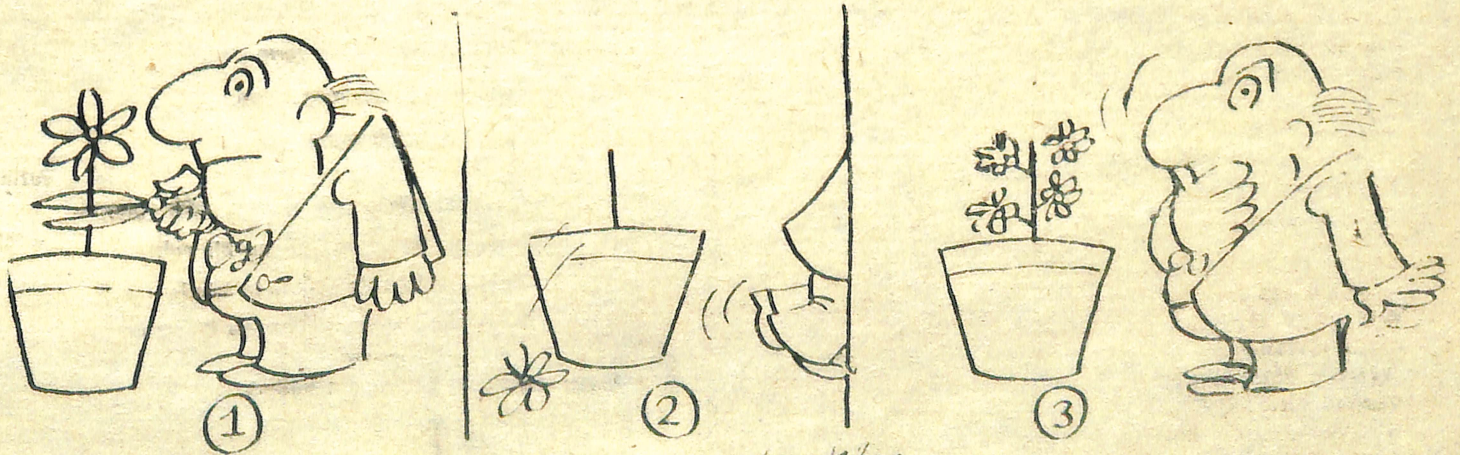
Komiser yankesiciye:

— Bu defalık seni affediyorum, ama bu sonuncusu olsun. Bir daha seni burada görmiyeceğim, haydi bakalım.

Deyince, yankesici üzülür görünerek şöyle demiş:

— Aman komiser beyciğim, yoksa istifa mı ediyorsunuz?

Mete AĞAOĞLU
Gazi Osman Paşa Mah, Yakup Şevki Paşa Cad. No: 68 BALIKESİR

Yazısız

Haşmet CİHAN (KIRKLARELİ)

GIDI GIDI

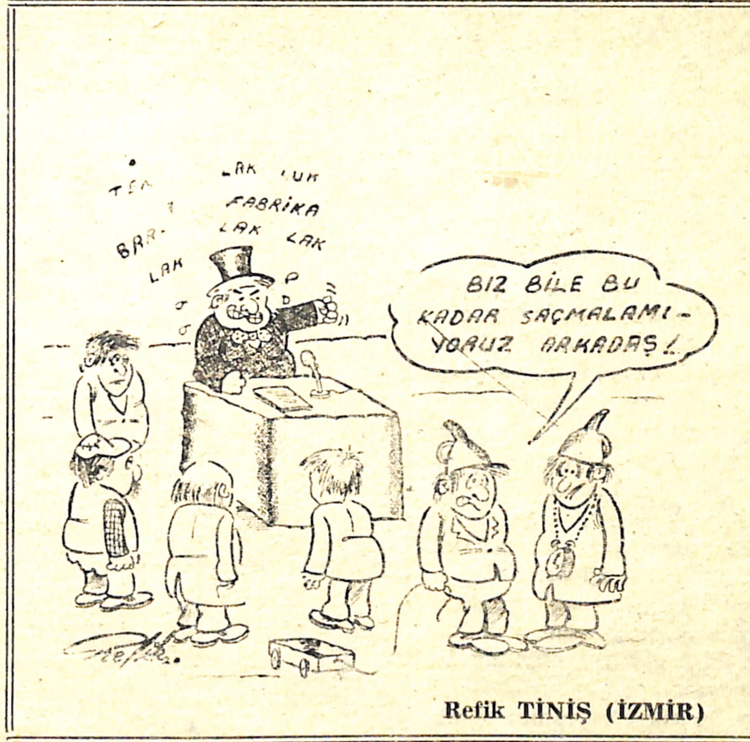
Oy gıdı gıdı...
Gülünüz dostlarım hadi!
Biliyoruz derdimiz çok;
Fiyatlar fezaya fırladı,
Tenceremiz yerine,
İçimiz fokurdadı.
Ama gülmek te gerek,
Severek hayatı...
Amanın gıdı gıdı,
Gülünüz dostlarım hadi!.

Veysel KARASOY
PTT Memuru — MANİSA

EKMEK PEŞİNDE

Aç - susuz yine
Yollardayım..
Ekmek önde..
Ben arkasındayım.
Yıllardır sürer uğraşımız.
O kaçar ben kovalarım.
Ey ekmek..
Sen kaç kaçabildiğin kadar.
Nasıl olsa birgün yakalarım.

Hilmi KURT
Foto Köroğlu — İSKENDERUN

Refik TİNİŞ (İZMİR)

SİVEREK'LİNİN SOLCULUĞU

Sivereklinin biri İstanbul'a gitmişti. İstanbul'u tanımak amacıyla her yanı geziyordu. Derken bir filmin afişi gözüne ilişti. «Şu filmi bir göreyim,» dedi kendi kendine. Biletçiye gidip bir bilet aldı. Filmin başlamasına az zaman kala da «kalabalık olmadan yerimi öğreneyim hele,» dedi. Sinemaya girdi, elindeki numaraya göre yerini aradı. Oturacağı yerin sağ yanda olduğunu gördü. Öfkelendi. Biletçinin yanına dönüp bağırıp çağırmaya başladı:

— Ulan ma sen bilmisen ben solciyem; behen sağ tarafta yer verisen.

Hüseyin DENİZ
Aziz Bakkaliyesi eliyle
Seylanpınar — URFA

İKİ KÖR DİLENCİ

Gözleri kör iki dilenci,
Bir köşede yerken..
Zeytin ekmeklerini.
Biri kızgınca sordu birden
— Neden çift yiyorsun zeytinleri?
— Diğeri şaşkın, kırgın,
— Yok dedi çift yediğim.
— Gözlerim görmüyorki
— Neden atıyorsun.?
Aç gözlüsü mahcup, dediki
— Ben çift yiyordum da
— Seni de öyle sanıyordum.

Hilmi KURT
Foto Köroğlu — İSKENDERUN

Refik TİNİŞ (İZMİR)

KİRACI

Evlenmek istiyordu dar gelirli biri
Ev arıyordu getirecek gelinini.
Şu mahalle bu sokak..
Kiralar maaşından iki kat...
Günler aylar geçti
Zaman uzayıp gitti
Sonunda buldu başını sokacak bir yer
Masa, yatak girince kapandı her yer.
Derken ardarda, artan kiralar,
Bizim memur kan ağlar.
Bakabilmek için karısına,
Sonunda kapıcı oldu girdiği apartmana.

Hilmi KURT
Foto Köroğlu — İSKENDERUN

HALİMİZ

Ağzımızda yavan tat
Başımızda Süleyman şâd
Bulamadık zerzevat
İyiyiz evelallah

Ekmek elden su gölden
Tok ne bilir halden
Midemizin zilinden
İyiyiz evelallah

Biz bileriz dişimizi
Ücretsiz yaparız çişimizi
Doyunmak zengin işi
İyiyiz evellallah

Şahlar şalı divan açtı
Süleyman Paşa başa geçti
Yoksulun feleği şaştı
Şaşar evelallah

Ne hacıyız ne hocayız
Gece gündüz duacıyız
Bundandır açlığımız
İyiyiz evelallah
Açlıktan döndük çöpe
Paralar gitti lüpe
Salt dualar kaldı bize
İyiyiz evelallah

Ali ÖZER
Türkçe Öğretmeni/SİMAV

Mehmet ALTUĞ (SAMSUN)

TEKERLEK

Ehliyet imtihanında, genç kadına sınav sözcüsü sordu:
— Yüz otuzla araba sürmekte olduğunuzu farzedelim, aynı an arabanızın bir tekerleği çıktı, ne yaparsınız?
Kadın bir an düşündü, sonra umursamazlıkla omuzlarını kaldırarak:
— Önemli bir şey değil bu, dedi. Ben yola hiç bir zaman yanıma yedek lastik almadan çıkmam!.

CANI İSTEMİŞTİ

Ada mkarısına yazıhanesinden telefon etti şekerim, çok güzel yemekler yap bu akşam patronu yemeğe getireceğim.

Akşam eve yalnız gelince karısı şaşırdı.

— Hani patron diye sordu.

— Affet beni karıcığım, sana yalan, söyledim. Canım şöyle güzel bir yemek istemişti bu akşam!..

Mete AĞAOĞLU
Gazi Osman Paşa Mah, Yakup Şevki Paşa Cad. No: 68

Bir Çizerin Kaleminden

Vasıtalı vergiler

BAŞBAKAN olmak bu ülkede kolay değil... En azından bir iki ortağın olacak.. Ülkeyi yönetmek, idare etmek hiç de zor değil. Paşa'nın Millî Şef'liği döneminden beri ülke hep vasıtalı vergilerle yönetilmiştir. Bu gün de, bu böyle!..

Hükümet sıkıştı mı, hemen tekel maddelerine zam yapar rahatlar...

Aslında bu ülkeyi Başbakanlar yönetmemiştir hiç bir zaman. O halde kim yönetmiştir? Elbette ki Tekel maddeleri!..

Nasıl bir çağ dışı düşüncedir ki, rakıyı votka'yı lüks sayar ve yüzde yüz zam yapar!. Oysa bugün, rakı ve votka bir ihtiyaçtır... Su gibi, ekmek gibi... Bu kadar sorunlar içinde ezilen, çıkar bir yol bulamıyan sabit gelirli yurtdaş, ne yapar, nasıl içmez?.

Şair ne demiş: «İç bade güzel sev!..» oysa yurtaş, badeyi, içkiyi güzel sevmek için içmiyor..

Efkârdan içiyor, sorunlarını unutmak için içiyor.

Büyük bir kurnazlıkla, tekel maddelerine yapılan zam Ramazan'a denk getirilmiştir. İnşallah, şekere yapılacak zam da şeker bayramına denk getirilir de.. M.C. nin sayesinde ilk defa, şekersiz bir şeker bayramı yaparız..

BÖYLESİ ÇOKTUR!

Adam,
Dilini tutamaz..
Oruç tutmağa kalkar.
Sözünü tutamaz,
Oruç tutmağa kalkar.
Uçkuru tutamaz..
Oruç tutmağa kalkar.
Öğleye varmaz
Bozar orucu da..
Oruç tutmayanlara,
Nutuk çekmeğe kalkar.

— Halk, Tekel maddelerine yapılan zamdan şikâyetçi. —

M.C. İşkencesi!...

KİM KARIŞIR?

Fırıncı
Hamur ekmek
Çıkarır..
Kim karışır?
Tüpçü,
Yarısı boş tüp...
Kim karışır?
Kasap,
Eşek eti satar
Koyun fiyatına..
Kim karışır?.
Ev sahibi
Zam ister
Her ay katına..
Kim karışır?
Politikacı,
Zam yapar rakına..
Ambargo koyar
Efkâr dağıtımına,
Kim karışır?
Elektriğin yanmaz..
Suyun akmaz,
Maaşın yerinde
Sayar..
Fiyatlar kazıktır,
Anan ağlar..
Kim karışır?
Kış gelir titrersin,
Yaz gelir terlersin.
Kim karışır?
İşsiz kalsan,
Açlıktan ölsen..
Kim karışır?
Fakaat...
«Bu düzen
Değişmelidir» dersen
Ortalık karışır!...

HER YER KARANLIK!

Ampul yanmaz,
Dolap çalışmaz..
Ekran görüntü
Vermez..
Ütü iş görmez!
Ya gökyüzü..
Neden karanlık
Böyle?..
Yıldızlar yok!
Ayın ondördü oysa..
AY'a mı gittiler yoksa?.
Demirel, Erbakan,
Türkeş...
Söyle ayol,
Söyle kardeş!

DÖVİZ SIKINTISI

«Ayıp değil mi?» başlığı altında yazdığım bir yazı her nedense karışmış. Bir yerde doğal saymak gerek!... Her-şey, herkes birbirine karışır duruma geldi.

Geçende, bir arkadaş bir karikatürümü göstererek: «Yahu» dedi «Bunu şöyle çizsen daha iyi olmaz mıydı?»

Olurdu belki... Çizdikten ve hele hele yayınlandıktan sonra olur mu?..

Olmayacağını arkadaşın kendisi de bilir ya, lâf olsun işte... Amacı işime karışmak, çevreye hava basmak.

Gelelim benim karışan yazıya.. Önemli bir konu idi galiba.. Biliyorsunuz, piyasada röntgen filmi sıkıntısı çekiliyor. Nedeni dövizle ilgili... Röntgen filmi ithal etmek için döviz ister!... Hani nerede, döviz yok ki!..

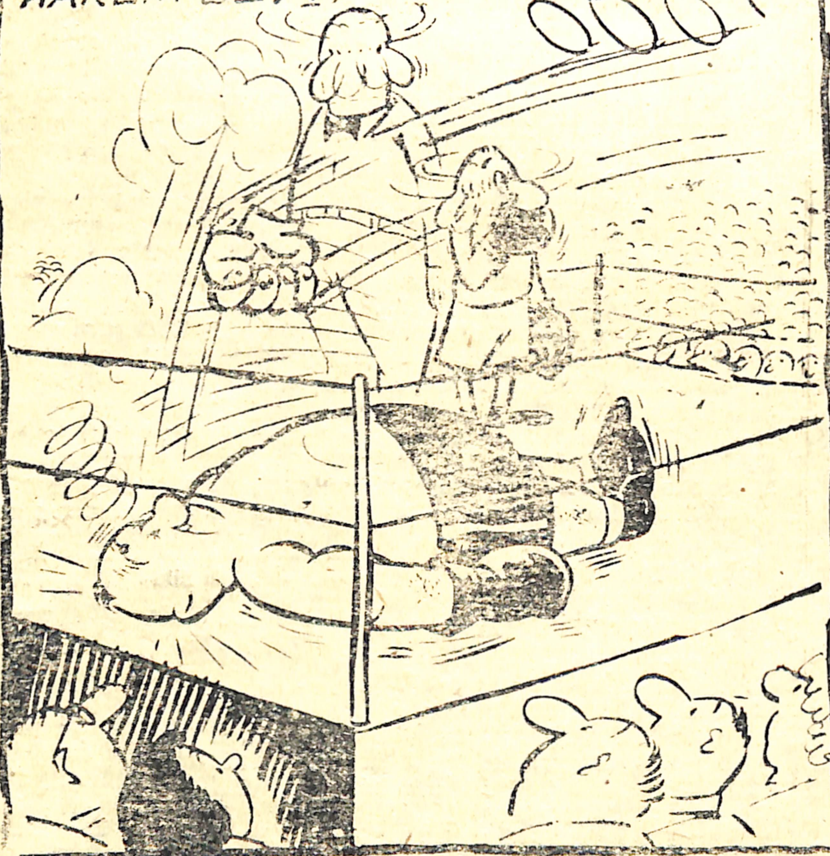

Aslında olması gerekli.. Turizm mevsiminde döviz sıkıntısı çekilir mi?.

Ne diyoruz, «TURİST DÖVİZ GETİRİR!» Turistler de bizi yalancı çıkarmamak için döviz getiriyorlar... Ama her halde, röntgen filmi ithal etmemiz için değil!.

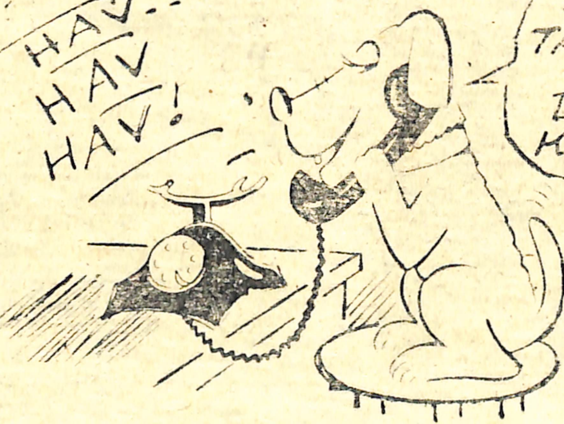
Çünkü, getirdikleri dövizi götürüyorlar. Neden böyle yapıyorlar, neden geri götürüyorlar? Siz «TURİST DÖVİZ GETİRİR» diyorsunuz.. Getiriyoruz.. «TURİST DÖVİZİ GERİ GÖTÜRMEZ» demiyorsunuz ki.. Biz de getirdiğimiz gibi götürüyoruz dövizi.. Haksızlar mı? Şimdi neden döviz sıkıntısı çektiğimizi anladınız mı?..

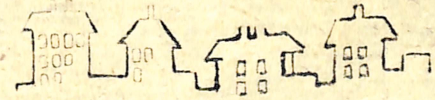
Şundan bundan

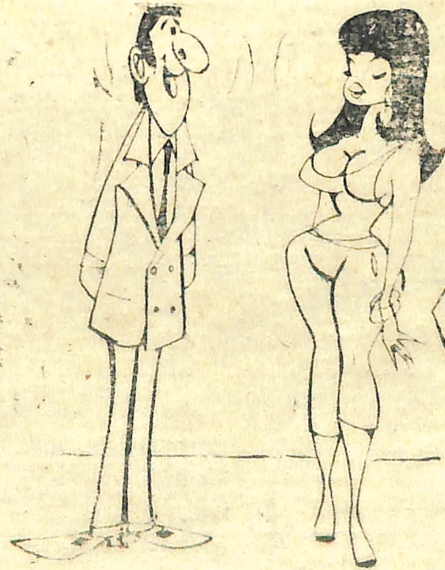
– GOL KRALI DEĞİL Kİ...
NE DİYE PAS VEREYİM, DİYOR...

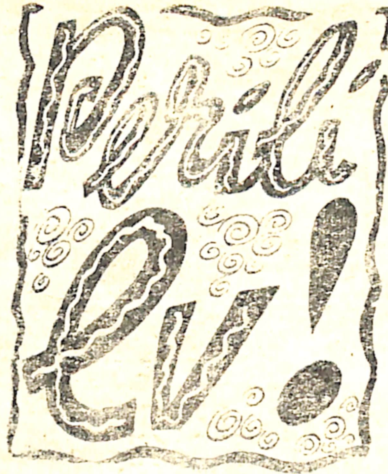

– Korkudan titriyor!...
zam yapılır da, benzinsiz
kalırım diye korkuyor.

– ŞAİR "İÇ BADE GÜZEL SEV,"
DEMİŞ... ARTIK GÜZEL
SEVEMİYECEĞİZ.. ÇÜNKÜ
İÇKİYE YÜZDE YÜZ ZAM OLDU.

ELİMDE anahtarlar, Barley ailesinin sayın noteri Wington'un bürosundan çıkarken, kendimi bambaşka bir adam hissediyordum.

Ufak, fakat dürüst bir memurdum. Son derece az bir parayla yaşamımı sürdürüyordum ve birdenbire, hiç ummadığım bir anda zengin oluvermiştim.

General Barley, ruhunu tanrı korusun, vasiyetnamesini yapmadan ölünce, ailesinden kalan tek akraba ben olduğumdan bütün mirasına konmuştum. Elimdeki anahtarlar, (Soğuk Taşlar) şatosunun anahtarlarıydı.

Amcam Barley'le bütün yaşamım süresi, o da çocukluğumda, iki kere görüşmüştük. Noter Wington'un bürosuna heyecanla koştum. Soğuk bakışlarla karşıladı beni. Ailenin tek ve fakir bir koluydum. General Barley gibi yüksek sosyeteye ait birinin böyle bir akrabası olması ne sıkıcı bir şey der gibi beni tepeden tırnağa hakaretle süzdü. Hakkımda iyi bir araştırma yaptığı, durumumu gayet iyi bildiği açıkça görülüyordu.

— Mösyö Gordon, diye söze başladı, anne tarafından amcanız sayılan general Barl'ey'in tek varisisiniz. O, saygı değer bir kişiydi. Yalnız yaşamına rağmen bütün beleneklere saygı gösterirdi. Örneğin, soylular klübü Gart'a hiç değilse ayda bir kere giderek orada satranç oynardı.

— O koskoca şatoda tek başına yaşıyordu demek! Bakanı yok muydu?

— Olmaz olurmu... Altı tane hizmetçisi vardı... Bahçıvanı vardı... Sekreteri vardı. Şimdi orada sadece bahçıvanla yaşlı bir çift kaldı personelden. Madem Olivia Chapman'ın evi terketmesine çok üzüldüm doğrusu...

— Niçin?

— Çünkü general Barley'in son onbeş yılında ona hizmet ve arkadaşlık eden bu güzel kadına hiç bir şey bırakmamış olması...

— Haklısınız. Bırakması lâzımdı.

— Ben de buna hayret ediyorum. Barley gibi düzenli bir adam vasiyetname yapmadan nasıl yaşar! Kimbilir, belki de ölümü hiç aklına getirmiyordu...

Konuşurken, beni kötü bakışlarla süzmeğe devam ediyordu noter. Sanki her şeyden ben sorumluymuşum gibi. Bu kötü bakışlar altında kendimi hiç te iyi hissetmiyordum.

— Amcamın ihmalini tamire çalışacağım, dedim. Bana madam Chapman'ın adresini veriniz, onu ziyaret edeceğim.

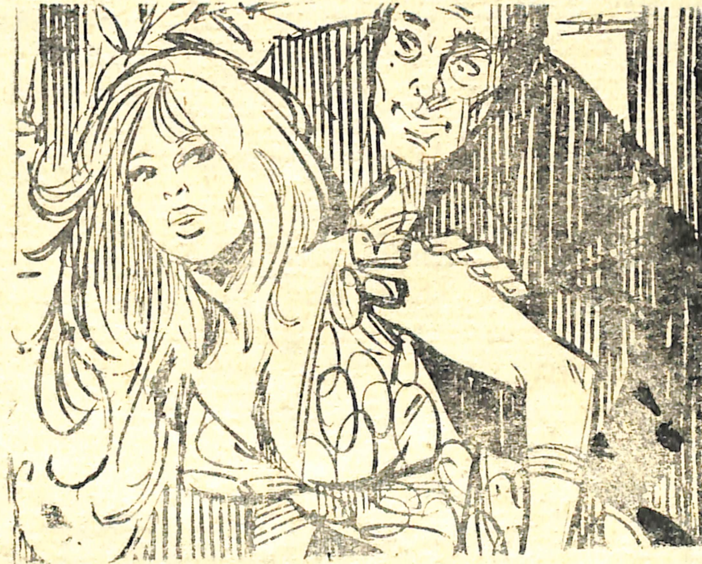
Noterin bakışları ilk defa olarak yumuşadı.

— Çok iyi olur.

Bir kâğıt üzerine yazdığı adresle, çekmeceden çıkardığı bana ait tapu senetleri, banka defterleri, tahvilat ve anahtarları uzattı.

— İşte size ait kâğıtlar ve anahtarlarınız. Malikane artık sizindir. Çevre son derece güzeldir. Şato da öyle. Ağaçlar... Kırlar... Bahçe... Büyük ve güzel. Evin rengi belki biraz koyu ama onun güzelliği de zevke göre değişir. Hizmetçileri ister alıkoyar, ister işlerine son verirsiniz, bu sizin bileceğiniz iş artık. İyi günler mösyö.

Noterden çıkınca rahat ve derin bir nefes aldım. Artık benim şehrim olacak olan bu yeni ilde rastgele yürüyerek evleri seyretmeğ başladım. Duvarları kırmızı tuğlalı bir evin önünden geçerken, pencerelerdeki perdenin birinin aceleyle çekildiğini görerek gülümsedim. Evet, merakla seyredilecek biri olmuştum bu küçük ilde. Böyle bir mirasın tek varisi olmak her gün

rastlanan olaylardan biri değildi. Ocak başlarında, bar köşelerinde, adım dedikodulara karışıyordu kuşkusuz.

Yürürken, karım Margaret'i düşünüyordum. Nihayet rahata kavuşacak ve mutlu bir yaşam sürecektik. Büyük bir sabırsızlıkla bir arabaya atlıyarak yedi mil uzakta olan (Soğuk Taşlar) şatosuna yöneldim.

Mart sonlarıydı ve hava pek fena sayılmazdı. Yeşermiş kırlar arasında beyaz taşlar farkediliyordu. Villanın demir parmaklıklı bahçe kapısı önüne gelince hafif bir ürperti geçirmekten kendimi alamadım. Buraya neden (Soğuk Taşlar) adı verilmişti? Üç bölümden ibaretti. Ortada şato,yanlardaki bölümlerden biri personele ait, diğeri de ahırlar. Şahane... şahane ama soğuktu.

Ufak tefek yaşlı bir adam koşarak kapıyı açtı ve bana hoş geldiniz dedikten sonra:

— Mösyö Gordon, karım ve ben, ne zaman isterseniz evi terkederiz, diye ekledi.

— Evi terketmenize lüzum yok, dedim. Kalabilirsiniz.

— Çok teşekkür ederiz efendim, çok teşekkür ederiz. Akşam yemeğinizi kaçta yersiniz? Onbuçuk iyi mi?

— Evet.

Bu yaşlı hizmetkârın adı Peters'di. Çevik adımlarla yanımdan ayrıldı. Ben de evi gezmeğe başladım. Çocukluğumdan kalan anıları uyuyordu her şey. Oraya hangi nedenle geldiğimizi unutmuştum ana merdivenleri, duvarları süsliyen anlamsız yüzlü resimleri hatırlamakta güçlük çekmedim.

Kendimi yorgun hissetmeme rağmen neşeliydim. Çünkü yaratılışım böyleydi. Sonra bahçeye çıktım. Büyük ağaçlar, kayalar ve otlar... Çiçek yoktu. Ne de bir kameriye. Romantik hiç bir şey yoktu. Gerçekten de Soğuk Taşlar toplamıydı burası!

Hafiften esmeğe başlıya nrüzgârla üşüyerek yeniden içeri girdim. Kütüphanede şömine yanıyordu. Peters çayla bisküi getirdi.

— Havalar hala serin mösyö Gordon. General burada çay içmeği severdi. Madam Chapman da ona kitap okurdu.

— Bu kadın, nasıl biri, Peters? Bu günlerde onu ziyaret etmek istiyorum da...

— Çok güzel bir kadın efendim. Kanımca, burası ona göre bir yer değildi ama, paraya ihtiyacı olduğundan belki de gelmişti efendim. Belki de, amcanızdan hoşlanıyordu. Güldüm, Peters de gülerek odadan çıktı. Çayımı içtikten sonra kitaplara bir göz atma kistedim. Kitaplıkta amcamın bir portresi asılıydı. Bir süre resmini seyrettim. Onu öyle az tanıyordum ki... Ve bu gün onun her şeyine sahiptim.

Birden, kitaplıktan büyük bir kita pdüşt üayaklarımın dibine. Kitabı nbıraktığı boşluğa hayretle baktım. O düzen içindeki kitaplar arasından nasıl olmuştu da hiç bir sarsıntı olmadan düşüvermişti? Sonra güldüm, düşmüştü işte, üzerinde durmamak lâzımdı. Peters kitapları ntozunu alırken onu belki şöylece bir iliştirmiş olmalıydı.

Galeriye geçerek aile portrelerine bakmağa başladım. Hepsinin altında adları yazılıydı. Annemin büyük teyzesi Lady Honshop'un portresi önünde hayretle durdum. Ne kadar da çok anneme benziyordu...

Ama bu kez, bir şamar yemiş gibi sarsıldım: Resim, gözlerimin önünde duvardan ayrılarak gürültüyle ayaklarımın dibine düştü.

Heyecandan nefesim kesilir gibi odadan koşarak çıktım, Peters'e seslendim.

— Çerçeveyi tutan kordon kopmuştur efendim. Yıllardan beri orada asılılar. Eskimiş olacak. Bu işle meşgul oulrum. eYmeğiniz hazır.

Yemek nefisti. Gerilen sinirlerim gevşedi, eski neşeme kavuştum. Ama Peters kendi bölümüne geçip te bu koskoca binada yapayalnız kalınca için yeniden bir tuhaf oldu. Havasında dostluktan çok çeşitli akımlar bulunan bu evde bir tuhaflık vardı. Girişteki generali nçalışma odasına bitişik yatak odasına yöneldim. Binanın modern döşenmiş tek yeri burasıydı.

O ne? Çalışma odasından buruşturulmuş kâğıt sesleri de neydi? Sonra ses kesildi Peters bu odanında şöminesini yakmıştı. Bir koltuğa oturdum. Yorgunluk ve heyecanıma rağmen yatağa yatmak istemiyordum. Az sonra bir inilti, küçük bir kız iniltisi sardı her yeri. Kırlar ortasındaki bu koskoca şatoda hiçte hoş bir şey değildi bu ses. oSnra, bir kahkaha... Gür bir erkek kahkahası...

Alnım ter içinde, oturduğum koltukta nkalktım. Bu ev periliydi! Hole çıktım. Ses kesildi. Elektrikleri yaktım. (Kim var orada?) diye bağımdım. Boş koridorlarda yankılarla uzayan sesim kadar gülünç buldum sorumu. Odama geri dönerek kapımı üst üste kilitledim. Peters'in bir masa üzerine bıraktığı şaraptan bardağıma doldurarak içtim. Aynı an, penceremin önünden beyaz dantel bir şal kıpırtısı gördüm. Koştum pencereye. Uzun boylu, beyaz bir şala sarılmış bir kadının koşarak karanlıklara karıştığını farkettim. Hayır, bu bir peri olamazdı. Düpedüz bir kadındı. Günün heyecanı, saçma düşünmeme yol açmıştı. Ama biri beni korkutmak istiyordu. Yatağıma girdim... Uyumuşum.

Sabah, bu hiç tanımadığım odada büyük bir zindelikle uyanınca, akşamki düşüncelerime güldüm. Dışarda kuş sesleri vardı.

Peters'e hiç bir şeyden bahsetmedim. Sütlü kahveyle bal ve ay çörekleri moralimi güçlendirdi. Kendime göre, bir araştırma yapmağa karar verdim sessiz sedasız. Öğleye kadar yaptığım araştırmadan olumlu sonuçlar aldım. Eşime bir mektup yazıp postaya attıktan sonra, saat dörde doğru madam Chapman'ı ziyarete gittim.

Temiz hava, parlak güneş gezme isteği yaratıyordu insanda. Olivia Cyapman'ın evi, bir gün önce önünden geçerken penceresinden perdesi çekilen duvarları kırmızı tuğlalı evdi. Gerçekten, çok güzel, iri yarı bir kadındı.

— Buyrun mösyö, diyerek beni içeri aldı.

Temiz pak döşeli salonunda bir koltuğa oturdum.

— Sizinle tanıştığıma memnun oldum madam Chapman. Amcamın ölümü sizi çok üzmüş olmalı...

— Üzülmekte söz mü? Yok oldum onun ölümüyle... Onbeş sene onunla beraberdim... İçimden gelen gülmeği zor tuttum. Her yanından yaşam taşan bu iri yarı kadının yok oldum kelimesi ne kadar aykırıydı gerçekle...

— Size toprak, veya faydası olabilecek bir şeyler vermek istiyorum madam Chapman, amcamın yerine...

— Hh, çok teşekkür ederim... Çay içer misiniz?

— Memnuniyetle.

Olivia odadan çıktı. Ben de pencereden bahçeye baktım. Bahçede bir şal asılmıştı. Havalandırılmak için kuşkusuz. Bu şalı tanıdım: Akşam penceremin önünden koşarak kaça nkadının sırtındaydı. O zaman, beni korkutarak evden kaçırmak istiyenin o olduğunu anladım. Kütüphaneye ustaca yerleştirilen teypin, ipi koparılan tablonun, yere düşen kitabın.. Sorumlusu bu kadındı. Oysaki ben ona bağışta bulunacaktım. Dün akşam, evde kendimi yalnız sanıyordum Oysaki, anahtarların eşi hâlâ kendisinde bulunan Olivia da oradaydı. Amacı, beni korkutarak oradan kaçıracak, belki de ucuz bir fiata orasını satmamı sağlıyacak, kendisi, yada suç ortağı noter ile orasını satın alacaktı. Derhal bir plân kurdum.

O, elinde çay tepsisi içeri girince:

— Şatoda dün geceyi nefis bir şekilde geçirdim madam, dedim. Kırlara ve sakin yerlere bayılırım. Karım ve ben (Soğuk Taşlar) da mutlu bir yaşam süreceğiz. Olivia farkedilir bir hayretle:

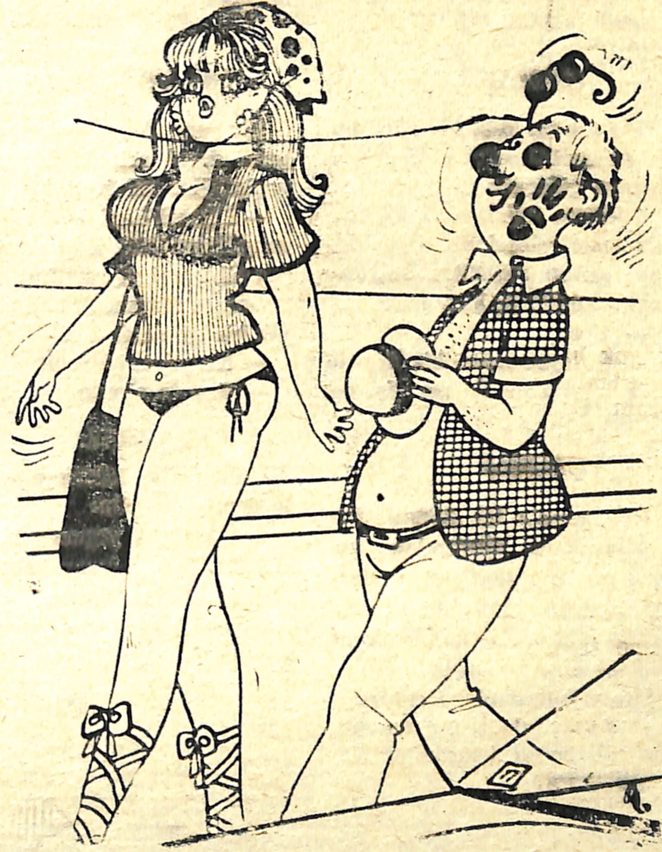
— Orada yerleşmeğe mi karar verdiniz? diye sordu.

— Tabii. Ama sizin de orasını çok sevdiğinizi anlaığımdan sık sık bekleriz. İlk davetimi ise yarın akşam veriyorum. Noter Wington'u akşam yemeğine çağırdım. Size vereceğim toprağı konuşmak için. Siz de buyrun.

— Teşekkür ederim mösyö. Soğuk Taşlara yeniden gelmek benim için büyük bir zevk olacaktır.

Bu manyak kadının evinden çıkarken gülüyordum. Noter Wington'un onun evinden çıktıktan sonra davet ettim. Sonra da, en samimi arkadaşımı aceleyle çağırarak kimseye göstermeden evime aldım. Teypi ona kullandıracaktım.

Perşembe akşamı - perşembeydi ertesi akşam - güzel bir akşam yemeği hazırlattım. Davetlilerimle aramdaki buzlar yavaş yavaş eriyordu şarap kadehleri boşaldıkça. Tatlılarımızı yerken, bir kara kedi girdi odaya. Olivia yerinden sıçradı:

— Tam benim tipim: Uzun boylu, şahane vücutlu, mavi gözlü ve.. Tetik elli!...

Yazılı

— Bu kedi de nereden çıktı? diye bağırdı. General kedilerden nefret ederdi.

— Yolu düşmüştür, dedim sakin bir sesle. Salona geçelim.

Salonda, kahvelerimizi içerken, bir gece önceki sesler, kâğıt hışırtıları, çocuk inriltileri, erkek kahkahası, bozuk bir plâk gibi durmadan işitilmeğe başladı. Bu sesler birbirlerine aptallaşmış bir halde bakışan davetlilerimi öylesine sarstı ki... Noter elindeki kahve fincanını masa üzerine bırakarak ayağa kalktı. Titremeğe başlıyan Olivia da aynı hareketi yaptı.

— Dün gece de böyleydi, dedim. Üstelik, tıpkı sizin şalınıza benziyen bir şala bürünmüş bir de hayalet vardı... Ama, ben hayaletlere aldırmam...

Sözlerimi bitirmeğe vakit kalmadan ve bana veda etmeden evden çıkıp gittiler. Plânlarını bu kadar çabuk anlıyacağım akıllarına gelmemişti.

Çeviren : Süheylâ AYKUT

• Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası •

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Ergin Ortaç, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 250 kuruş. İLÂN TARİFESİ: Kapak içleri sütun santimi 60.— TL. İç sayfalar sütun santimi 65.— TL. ABONE FİYATLARI, Yurt içi: Yıllığı 125.— TL. Altı aylığı: 62.50 TL. Yurt dışı: Yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

Dağıtım: Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

MİLLETLER GÜLÜYOR

ZARAR!

Bir adam, kısa bir süre önce otomobil satın aldığı mağazaya giderek:

—Bana arabayı satarken, bir sene süresinde uğrayacağım bütün zararları ödiyeceğinizi söylemiştiniz, dedi.

— Evet.

— Öyleyse bana bir köprücük kemiği ile iki azı dişi verirmisiniz?

ÇARESİ

Çok geveze bir kadın, bir çay sırasında durmadan konuşuyor, uğradığı hastalıkları anlatıyordu. Sonunda, çekmekte olduğu uykusuzluktan şikâyet etmeğe başladı.

Orada bulunanlardan biri:

— Acaba, dedi, hiç denediniz mi, kendi kendinizle konuşmamağı?

NE YAPTI?

Bir genç kız, arkadaşına bir gece evvel arkadaşile nasıl geçirdiğini anlatıyordu:

— Marcel beni tenha bir kıra götürmüştü. Ben de en açık elbisemi giymiştim...

Gazete okunacak kadar parlak bir ay vardı...

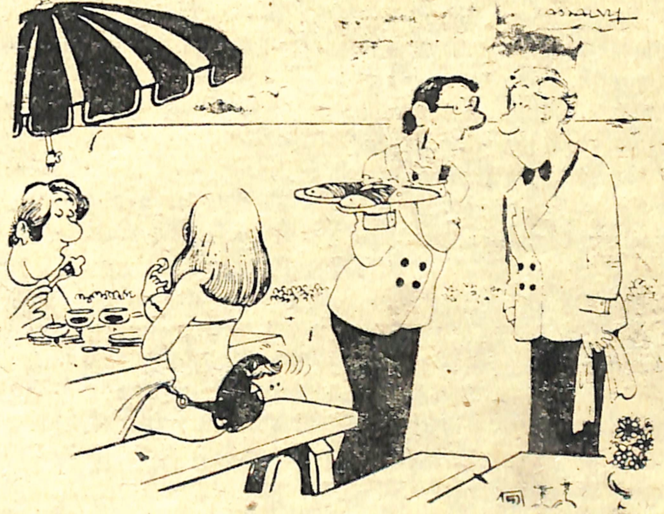
— Ne yaptı Marcel?

— Gazete okudu.

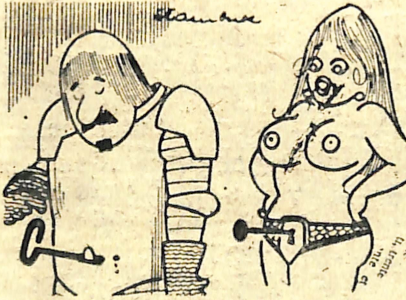
TASARRUF

Ünlü artist Mistinguet, şöyle demiş bir gün:

— Tasarruf yapmasını öğreniniz. Çünkü insan bankadaki hesabından başka hiç bir başarısıyla güvende sayamaz kendini!.

— Bu otelde çalıştığım ilk gün ve.. Sanırım, büyük bir kusur işledim!...

Yazısız

BIKKINLIK!

Bir polis, kaldırımda bir sicim sürükliyerek ve arada sırada arkasına bakarak yürüyen bir adamdan kuşkulanarak yanına gitti. Ve:

— Ne yapıyorsun? diye sordu.

— Görünmeyen adamı arıyorum, dedi adam.

— Niçin?

— Köpeğini gezdirmekten sıkıldım, artık ona geri vereceğim de...

HİZMETÇİ

Kadın, hizmetçisine:

— Sen bu camları sildin mi? diye sordu.

— Evet madam.

— Ama, şunların haline baksana...

— Anlatayım madam: Onları sadece içerden sildim, siz temiz göresiniz diye. Dışardan silmedim ki evin içinin dışardakiler tarafından görülmemesi için!..

— Tam anlamıyla televizyona benziyor: Görüntüyü daha net hâle koyacak düğme yok!...

DURUMA GÖRE

Bir adam, diğerine:

— Biri sana aptal dese ne yaparsın? diye sordu.

— Duruma göre değişir, dedi diğeri.

— Ne gibi?

— Bana bu sözü söyliyenin boyuna bosuna, cüssesine göre!

NEDENİ

İki arkadaş karşılaştılar.

— Bir sigara versene, dedi biri.

— Ne yazıkki veremem, çünkü artık sigara satın almıyorum, diye diğeri cevap verdi.

— Neden?

— Seni sigara içmek alışkanlığından kurtarmak için!.

— İşte benim hayalimdeki ev. Denize bakan küçük balkonu ile!...

ZÜPPE

Çok züppe ve moda düşkünü bir kadındı. Bir gün hastalandı. Doktorunu çağırtarak:

— Bir kaç gündür kendimi pek iyi hissetmiyorum, dedi. Bu günlerde herkes neden hastalanıyor öğrenebilir miyim?

UZUN

eGnç figüran kız, yaşlı bir mösyö ile gezmeğe çıkmıştı. Adam özür diler gibi, ona göre yaşlı olduğunu söyledi. Bu yaşlı, fakat zengin adamın hatırını kırmak istemiyen kız:

— Siz hiç te yaşlı değilsiniz, dedi. Sadece uzun yaşamışsınız!..

TOPLANTIDA

Bir toplantıda, erkeklerden biri:

— Bir genç adamı eski yaaşmından fazlasile değişik bir duruma sürükliyen hareket nedir? diye sordu.

Kimsenin cevap vermediğini görünce, yine kendisi:

— Evlendiği gecenin ertesi sabahı, gece dolabının üzerine bıraktığı para, diye ekledi.

Orada bulunanlardan biri:

— Ama yine, bu aynı mösyöyü en büyük hayrete düşüren şeyin ne olduğunu biliyor musunuz? diye sordu.

— Hayır.

— Karısının, o parayı alarak çorabının içine sokması!.

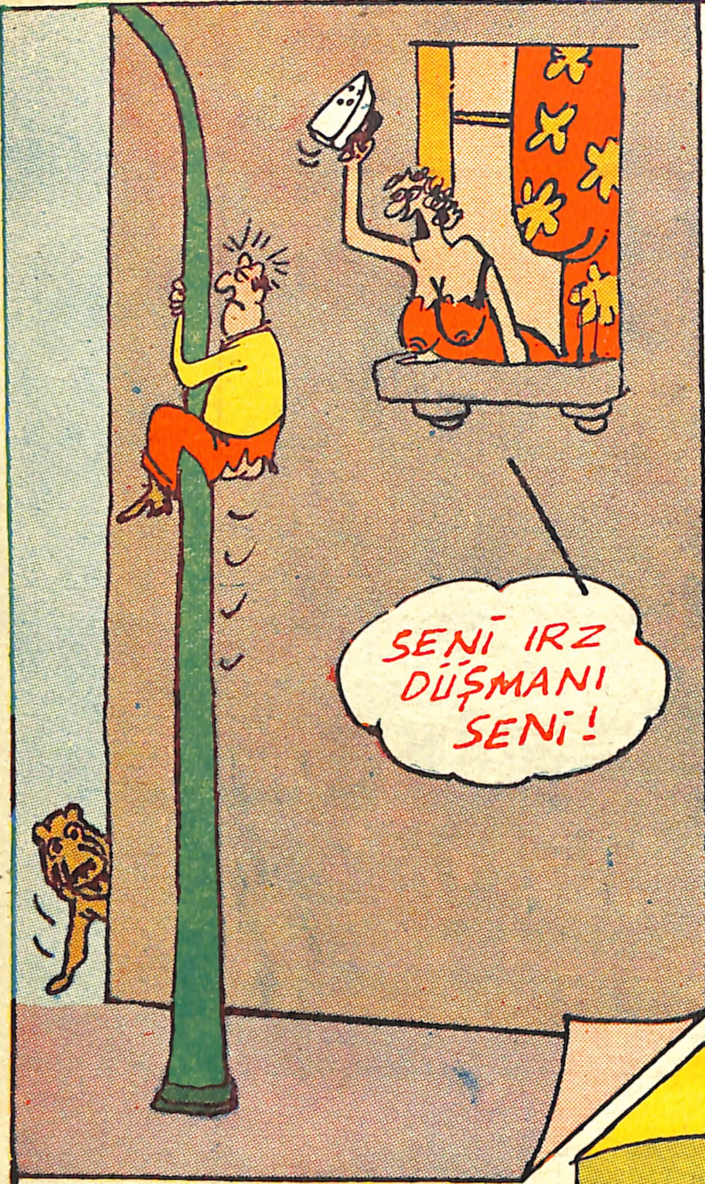
"EMEKLİLERE
İKRAMİYELERİ
KADAR
EV KREDİSİ"

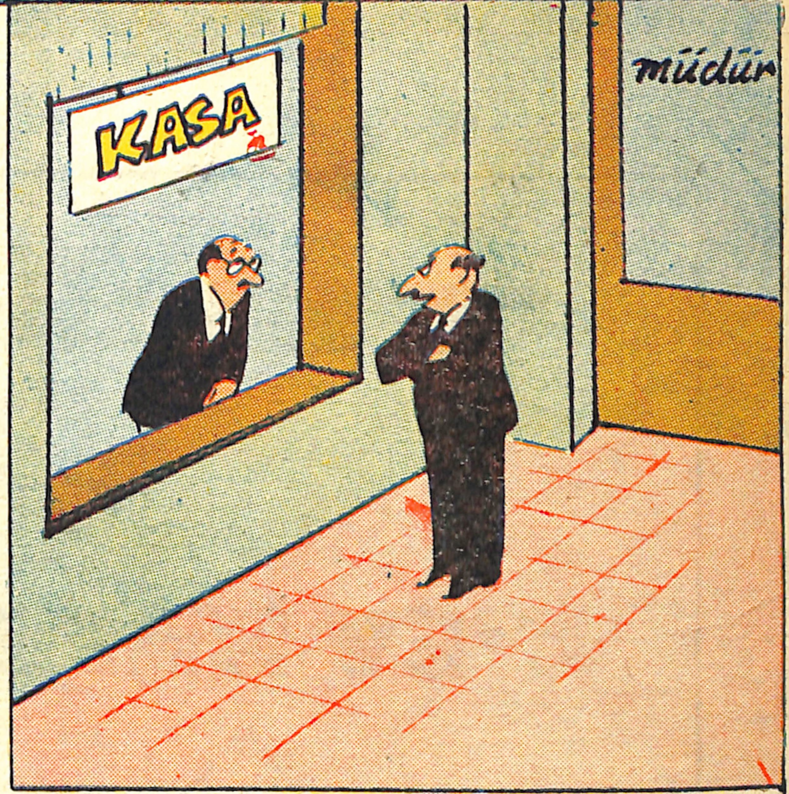
TÜRKİYE
EMLAK
KREDİ
BANKASI

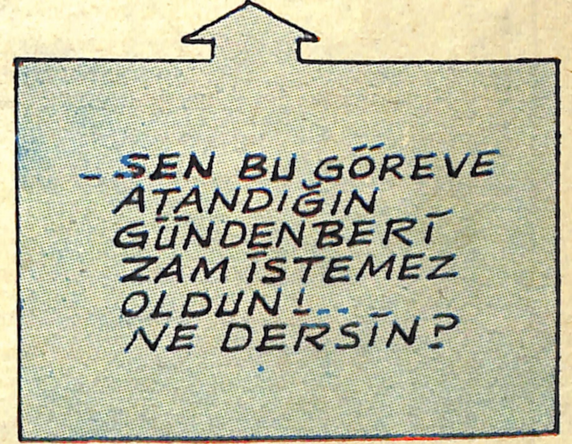

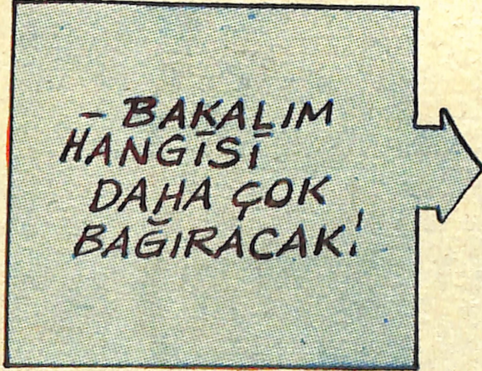
Ak–187

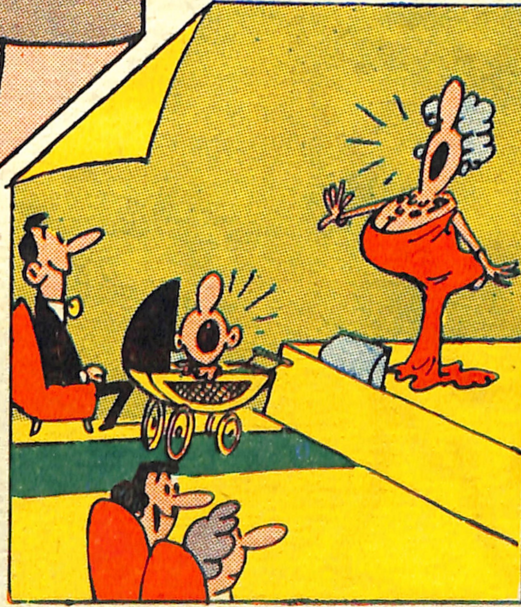
Akbaba

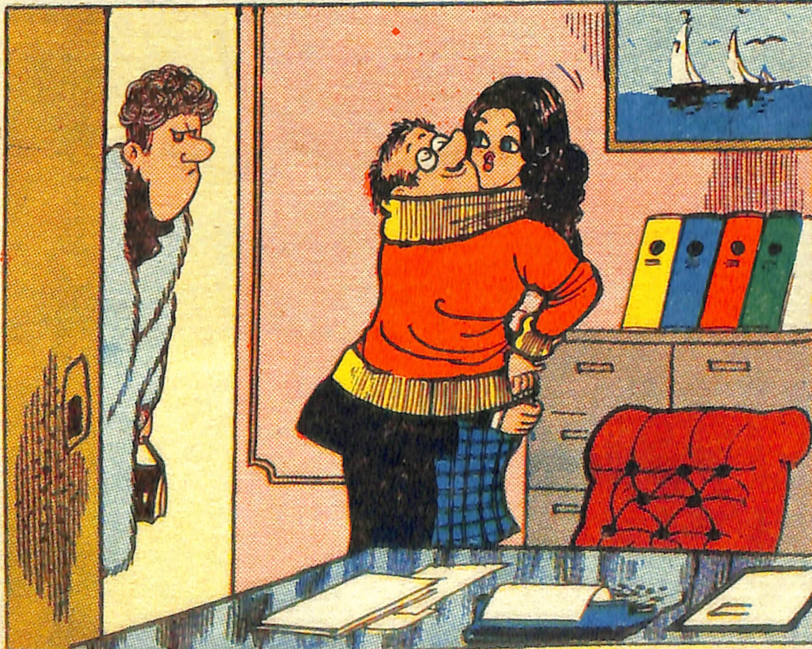

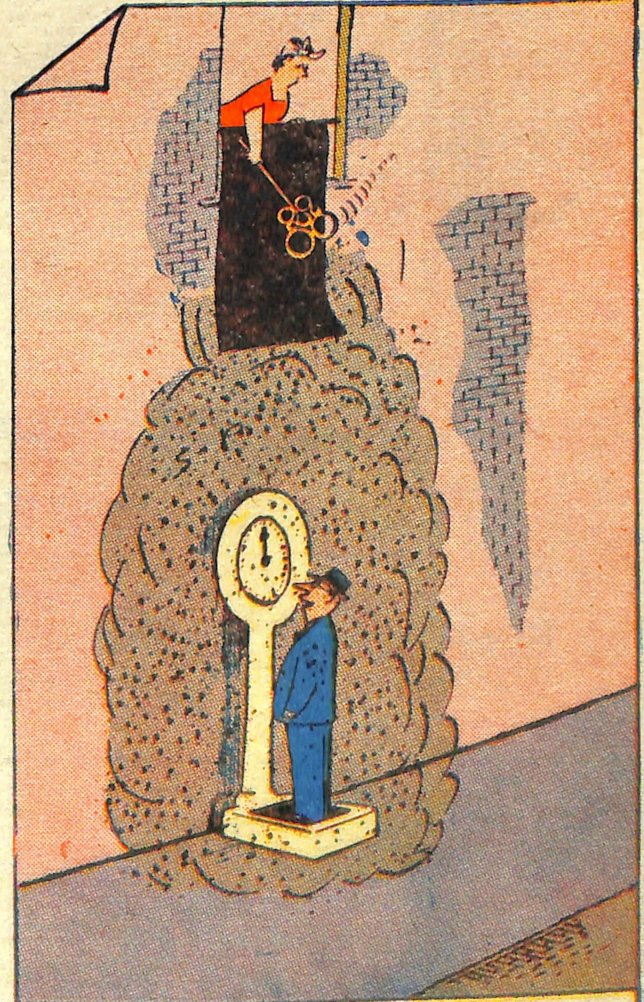

- KOCANIZ BÖYLE BİR SÜETERİN İÇİNDE OLMAK İSTİYOR!...

SONBAHAR TEMİZLİĞİ!